

OSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 21 MAART 1930 N° 1

OP

S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

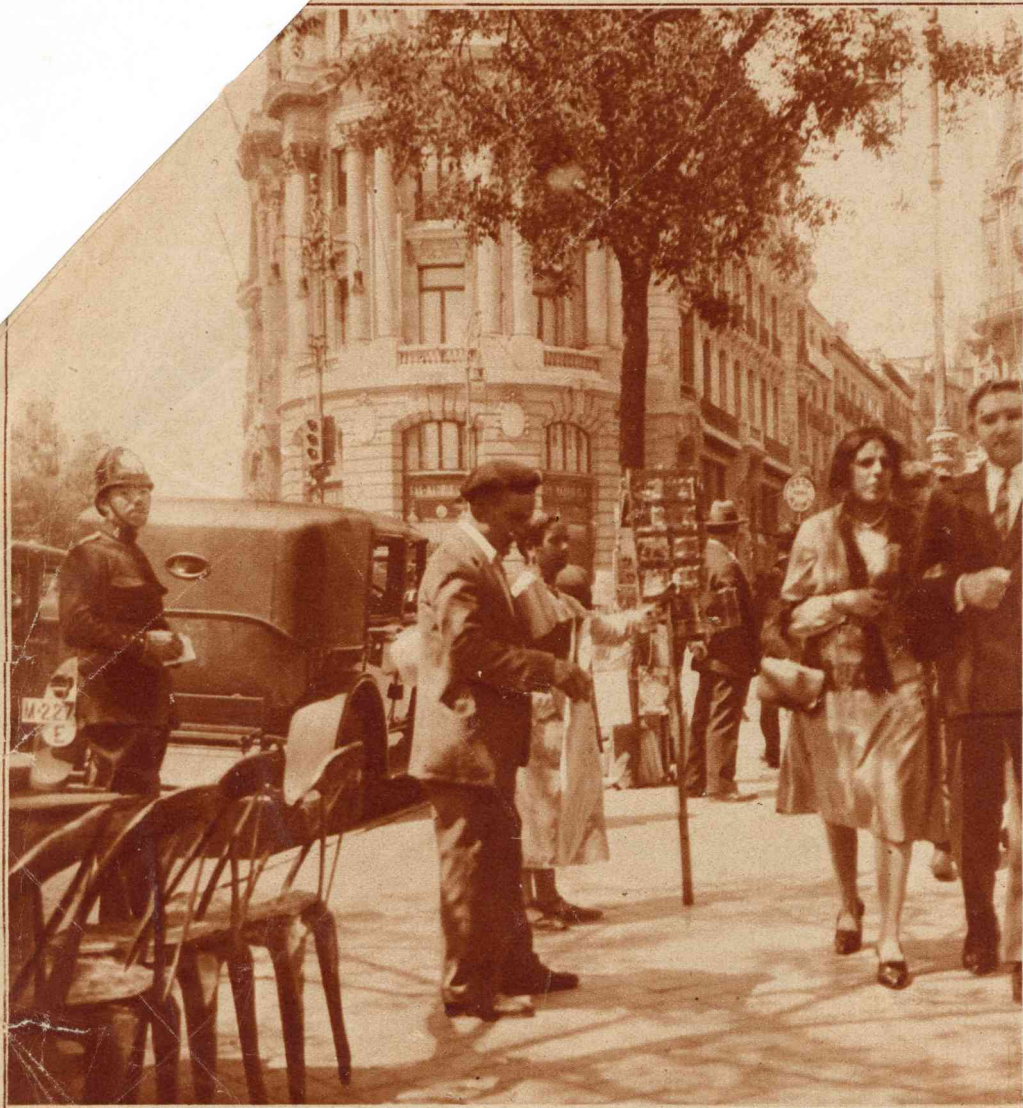
IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN H.
STATIONSWEG 95 TEL. 172
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

INCORPORATED

Voigtlander

Straatbeeld uit Madrid. Een echtpaar, dat loterij-briefjes en prentbriefkaarten te koop aanbiedt.

SPANJAARDEN OP STRAAT

DOOR E. VAN BRANDENBORGH

Ten Zuiden van de Pyreneeën, door dit gebergte afgescheiden van het overige Europa en door de zee aan drie zijden omspoeld, ligt het land van St. Nicolaas, Columbus en den hertog van Alva; een land, zóó merkwaardig, dat er boeken vol curiositeit over te schrijven zijn. Wat landschap en bouwwerken betreft is Spanje een museum — wat de menschen betreft, is het een Panopticum.

Spanje is nog niet zoo „bij", dat het rijen huizen, straten, blokken huizen bouwt, waaraan niets te zien is dan verveling. Iedere gevel is anders, ieder huis en ieder straatje is merkwaardig. En de meeste menschen zijn nog niet omgekneet in den modernen vorm: er zijn nog verbazend veel typen bij, en ze leven heel anders dan wij, eentonige nuchterlingen. Daardoor is een wandeling door een Spaansche stad zoo boeiend als een variété-voorstelling. Er is altijd wat anders te zien, altijd wat moois of wat leuks. Als dit opstel, met zijn illustraties, niet al te ver bij de werkelijkheid achterblijft, zal de lezer het zelf eeniger mate kunnen constateeren.

Het straatleven in Spanje (althans in den zomer, den tijd van het vreemdelingenbezoek) wordt beheerscht door het groote Spaansche feit: de zonnehitte. Vooreerst heeft die van vele burgers en burgeressen de aangezichten gebronsd, waardoor de meestal magere koppen met 't zwarte haar en de donkere oogen iets standbeeldachtigs krijgen. Er zijn natuurlijk minder magere menschen en er zijn blonde typen, en de gelaatstint is,

vooral bij de vrouwen, vaak lichter, tot ivoorcrème toe — maar toch heeft het gezicht van den echten Spanjaard een meer Oostersch dan Europeesch karakter, en voor den kijker is dat, op straat en in café's, altijd een aantrekkelijk onderwerp van beschouwing.

Op de kleding heeft de zon, naar 't schijnt, minder invloed gehad. De mannen kleden zich zooals wij — alleen wordt het vest meer uitgelaten dan hier. De echte Spaansche sombrero's, de groote grijze hoeden met breeden rand en afgeplatten bol, vertoonen zich bijna alleen in Andalusië. En de dames nemen bijna geen maatregelen, om zich tegen den zonneschijn te beschermen. Wel zijn de waaiers druk in gebruik. Toen we in Madrid een stierengevecht bijwoonden, werden er 'n massa papieren waaiers verkocht, en 't publiek aan den zonskant gebruikte ze druk. Een vroolijk gezicht, in dichte menschenmenigte al die rood-gele, vaak deinende vlekken! — In Sevilla zien we menigmaal den waaiër als parasol gebruiken. 't Is wel opmerkelijk, dat de dames geen hoeden gaan

Men wandelt alleen aan de schaduwzijde.

dragen om wille van de schaduw. De sluiers en de zwarte kleeren geven weinig beschutting tegen den zonnegloed! Maar 't is echt Spaansch, zoo den vaststaanden regel te laten triomfeeren over bedenkingen van oogenblikkelijke gevoeligheid. De statigheid gaat bij de Spaansche dame vóór, hoe heet 't ook is. Er worden dan ook bijna geen beknopte (b.v. mouwlooze) zomercostuums gebruikt. Wel wordt er druk aan de lippen geverfd. Misschien mag hierbij aansluiten de opmerking, dat ook in de grootste steden, Barcelona en Madrid, geen actie van vrouwelijke straatfiguren wordt ondervonden, gelijk in noorderlijker hoofdsteden.

Zooals de dames met de waaiers, de heeren met den hoed zich bijwijlen afschutten van de zonnestraling, zoo dekt men in Sevilla heele stukken straat met zeilen af. Wie in de Sierpes, de grappige smalle straat, huiselijk-druk en zoo gezellig, wijl ieder rijverkeer er verboden is, omhoogziet, wordt een massa draden gewaar — als de zon in de straat brandt, worden er langs die draden dekzeilen uitgespannen, zoodat de flaneerstraat een schaduwgalerij wordt. En daar krioelen dan door elkaar de Spaansche dames met hooge kam en zwarte sjaal — en ze poseeren graag even, als u ze kieken wilt — hun mannelijke landgenooten en de vreemdelingen, — en vrouwen uit 't volk, met een roode bloem in 't onbedekte zwarte haar — en Marokkanen in lange kleeren met gezichten in iedere tint tusschen room en koffie in — en overal venters met kranten en loterijbriefjes.

Nergens ter wereld zijn er zóóveel straatfiguren, die naar de overtollige financiën van hun medemenschen solliciteeren, als in Spanje. Maar ze doen het rustig, ze zeuren en dringen niet. Neem b.v. de bedelaars — in Madrid wemelt 't er van. De meestbewandelde straat daar, de Calle de Alcalá, heeft een boulevard-verkeer en kostbare, hooge moderne gebouwen... en tegen iederen gevel zit een blinde. Die echter niets doet dan voortdurend de hand ophouden. De krantenventers (kranten worden op straat gekocht en ook vaak gelezen) roepen voortdurend den naam van hun blad: „La Voz!", „Noticiero!", maar de dame, die gouden torren en kooitjes voor die beesten verkoopt, en de dame, die op een groot bord verzekert dat ze ieders toekomst weet, en de dame achter 't karretje met gedroogde kastanjes en apennootjes, en de verkoopers van koekjes, ijs, kralen, kettingen, kinderspeeltuig of ander klein goed wachten zwijgend, tot ze door een kooplustige worden aangesproken. Alleen de venters met loterijbriefjes klampen iedereen aan en beweren, dat zij de winnende nummers in handen hebben.

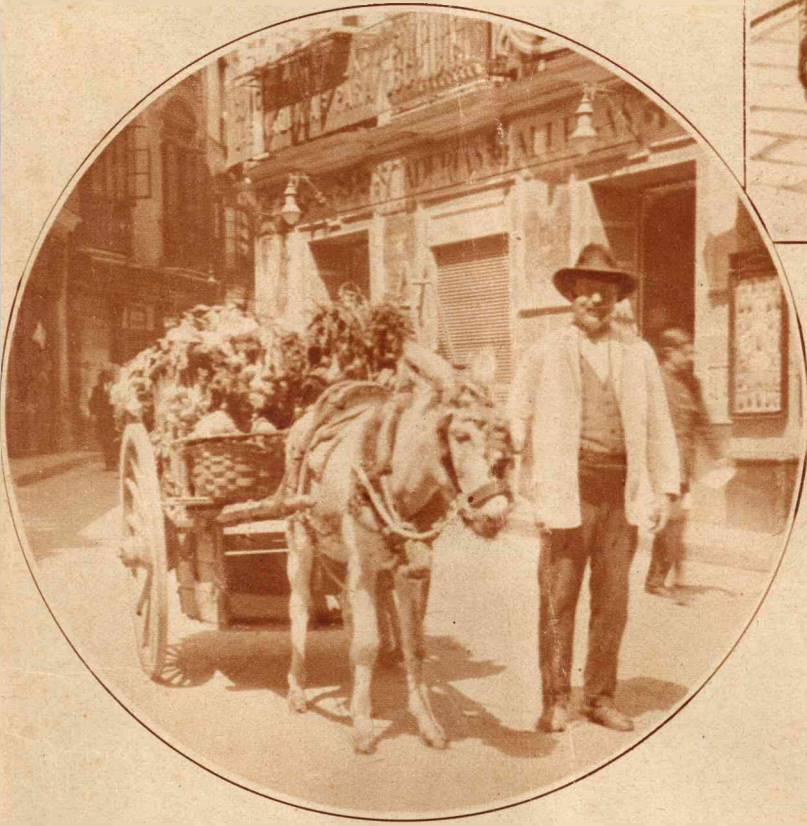
Het artikel loterijbriefjes wordt alom in Spanje iedere seconde geoffreerd; op straat, in de café's, in 't circus, op 't

perron en op de trappen van de kerk. Men beweert, dat de economische inzinking (waaruit Spanje zich nu herstelt) schuld is aan die gokpassie. Er was geen mogelijkheid, vooruit te komen in de wereld — werken en sparen baatte niet of eischte een energie, die men niet bezat — dus hoopte men maar op 'n rijke Kerstportie uit de nationale loterij met haar hoofdprijs van vele miljoenen en suste zoo het geweten, dat tot streven maande. Derhalve wemelt het onder Spanje's zon van de collecteurs en collectrices.

En ook van de ezels. De bakker en de groenteboer hebben geen kar, maar een bepakt lastdier, dat ze op den langeren afstand ook als rijdier gebruiken. De melkbezorger gebruikt hetzelfde transportmiddel. In 't Zuiden echter (en waar-schijnlijk ook elders op 't platteland) wordt de meestgebruikte melksoort, die van de geit, rechtstreeks van 't dier geleverd — zoo versch mogelijk, want méér dan op 't oogenblik besteld wordt produceert het dier niet. Gaandeweg levert zoo 'n heele kudde naar melk aan de verbruikers af.

Maar we verliezen de zon uit 't oog. Die blijft maar schroeien en broeien, zoodat de straten een feilen gloed opslaan, waartegen echter door spuitgasten dapper gestreden wordt. Die stadsmannetjes zijn echte spuitvirtuozen. Terwijl een uitvoerig publiek voor een café een glas koffie en glas water (de gewone vertering) zit te nuttigen, veegt er 'n straal langs heen precies op zóó'n afstand, dat er niemand bespat, en toch 'n zoo groot

De vruchtenkoopman gaat met z'n ezelwagentje de huizen langs

mogelijke steenoppervlakte geraakt wordt. En de straal dartelt soepel en zeker tusschen de auto's door, die in onbeschroomd vertrouwen voortrijden, en zet het asfalt of de keien in een paar minuten zóó blank, alsof er een van die stortbuien had gewoed, die de Spanjaard Holland benijdt.

Nog een gevolg van den zonneschijn is, dat men in de straten niet rechts houdt, maar aan den schaduwkant gaat lopen. Altijd echter op 't trottoir. Niemand wandelt op den rijweg of steekt een plein over. Als u, in een der groote steden, naar den anderen kant van de straat wilt, moet u zoeken naar een bordje met: „Pases para peatones”, en u daar aansluiten bij de wachtenden, tot de verkeersagent (in Barcelona zoo'n grappige verschijning met z'n witten helm en roode jas) door een fluitsignaal aan 't gerij een eind maakt om de voetgangers door te laten. En als u naar den overkant van een plein wilt, dan wandelt u over de trottoirs het halve plein om.

In de straten der Spaansche steden wordt het 't drukste op de uren, dat men bij ons bijna enkel huiswaarts keerenden ontmoet.

't Was heet op den dag, zóó heet wellicht, dat géén bezigheid slaagde, behalve de middagdut toen die voorbij was, werd er misschien nog wat gewerkt, daarna gegeten, om 'n uur of negen... en om tien uur begon de avond, die tot twee, drie uur na middernacht voortduurt! Bijna iedereen is op straat, en loopt heen en weer, of blijft met vrienden

Een groep Spaansche vrouwen, bekleed met de nationale „mantilla”.

staan praten, en gaat hier of daar een glas koffie drinken, of stapt even zoo'n winkeltje zonder raam of deur binnen, om 'n portie ijs, of langostinos (garnalen zoo groot als haringen) met een koelen drank, te verorberen.

Om elf uur beginnen de theaters een nieuwe voorstelling. Om half twaalf gaan de moeders met haar babies een luchtje scheppen. Om twaalf uur laat menigeen nog even zijn schoenen poetsen.

Dat is een bezigheid, waaraan zich velen wijden, den heelen dag door. De hotelgast vindt géén gepoetste schoenen bij zijn kamerdeur,

maar hij loopt, als hij op straat loopt, even 'n poetsalon binnen, zooals men in Nederland zich even laat scheren. Langs en door de café's gaan telkens weer ijverige klanten rond met den uitroep: „botas!” „schoenen!”

En vier, vijf keer per dag laat men zijn voetbekleding bewerken. Want in de droogte is die gauw stoffig, en hij, wiens schoenen niet glimmen, is geen heer! Dus gaan de voeten allicht naar 't bankje, en het proces, het grondige proces, begint. Het schoenpoetsen behoort in Spanje tot de Schoone Kunsten! De artist gaat met een legioen van borstels, fleschjes en lappen te werk en met verbazingwekkenden ijver en handigheid. Het nawrijven met zachten doek geschiedt zoo lang en zoo krachtig, dat er een piep-melodie van vele maten door ontstaat; en de borstel schiet, door de wisselende actie van twee vlugge handen, zóó snel en regelmatig den schoen rond, als werd hij door een motor gedreven. Nergens ter wereld heeft een paar schoenen zóóveel stof te dragen als in Spanje — maar ook: nergens ter wereld leeren ze glimmen als daar!

Intusschen blijft 't maar wemelen van de venters niet kranten, loterijbriefjes, goedkope versnaperingen en prullige snuisterijen. Vooral ook in de volksbuurten, waar de nauwe, vaak gloeiende, kronkelende straten nog laat druk bevolkt zijn met kinderen — zij, die niet „de stad in” gaan.

Leven, scherpe tegenstellingen, dat is de inhoud van iedere straat in een Spaansche stad! Want gelijk in Madrid op hetzelfde plein de armen zich staan de

vergasten aan snoepgoed, dat wij niet zouden aankijken — terwijl daar vlak achter een heele rij auto's stationneert; gelijk in Barcelona vijf stalletjes bij elkaar staan, waar menschen, die niet lezen of schrijven kunnen, zich laten helpen met hun brieven — terwijl twee huizen verder wetenschappelijke boeken in vijf talen zijn geëtaleerd; zoo woelt overal het oude en het nieuwe, de achterlijkheid en de snelle vooruitgang door elkaar, zonder dat er zich iemand over verwondert dan de dolende vreemdeling.

Nauw straatje in Sevilla.

De scène van den ministerraad uit het eerste bedrijf met van L.n.r. Herman Schwab als den minister-president, Jan Grefe als den minister van binnenlandsche zaken, Joh. Hans als den minister van buitenlandsche zaken, Louise Hooiman als ministeres van arbeid, Jan Rummels als secretaris, Cor van der Lugt Melsert als Koning Magnus, Fie Carelsen als de ministeres van posten, Eduard Palmers als secretaris, Ludzer Eringa als minister van financiën, C. Dommelshuizen als minister van koloniën en Piet Bron als den nieuwen minister van handel.

zijn regie al zijn tegenspelers leveren, is zelfs het eenige gebrek, dat dit werk kenmerkt, een tekort aan werkelijke actie (door een paar intermezzi maar schamel gecamoufleerd), in het minst niet hinderlijk gebleken voor het genieten van den tintelenden humor en de meesterlijke satyre. Zoodat zoowel dit nieuwe repertoire-nummer als het koperen gedenkfeest onze oprechte gelukwensen verdienen.

DE KEIZER VAN CAMERIKA

Twaalf en een half jaar heeft de Residentie het Hofstad-Tooneel onder de leiding van Cor van der Lugt Melsert (waaronder later ook de Rotterdamers zich zijn komen scharen) op zijn podium gezien, en een klaarblijkelijk wederzijdsch begripen heeft de prettige verstandhouding doen ontstaan, waarvan de huldiging, die van der Lugt Zaterdagavond bereid is, zoo hartelijk getuigde. Op geen betere wijze had ook de sympathieke artiest en regisseur kunnen doen blijken van eigen vitaliteit en van de kracht van zijn merkwaardig trouw gezelschap, dan door deze sprankelende satyre, die Bernard Shaw's laatste werk is. Het mag het Hooglied heeten van Shaw's ironie: en wie verstaat er onder de Hollandsche acteurs de ironie zóó als van der Lugt? Bij de brillante vertolking, die niet alleen hij, maar onder

Cor van der Lugt Melsert en Annie van Ees in een aardig tafereel uit het tusschen-spel als koning Magnus en Orinthia.

Een groepje bij de huldiging van Cor van der Lugt na de succesvolle première ter gelegenheid van het koperen jubilé.

Een ruim overzicht op het werk aan de laatste verbinding tusschen het reeds gereedgekomen gedeelte en de Laak.

De lorries en de rails, die over het geheele terrein gevonden worden, zijn voor de jeugd welkom speelgoed, wanneer ze niet in gebruik zijn.

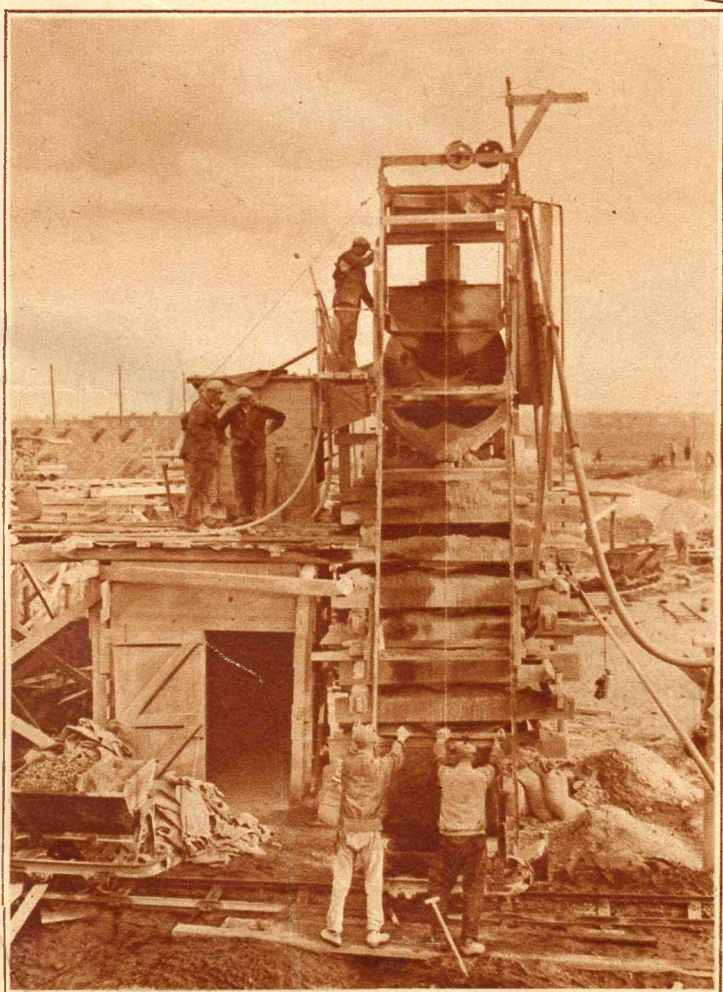
Hoe het staat met het Laakkanaal

De werkzaamheden aan 't Laakkanaal vorderen gedurig en snel, en er wordt met zeer veel spoed gewerkt om in verband met de demping van een groot gedeelte der Loosduinsche vaart en voor den aanleg van het ontworpen laadstation de verbinding tusschen Laak en Loosduinschevaart zoo vroeg mogelijk te kunnen openstellen. Voor ongetwijfeld vele Hagenaars zal het een verrassing zijn, te zien, van welk een omvang het werk is, dat er aan den zoom van onze stad wordt verricht, en onze foto's geven daar karakteristieke kijkjes op.

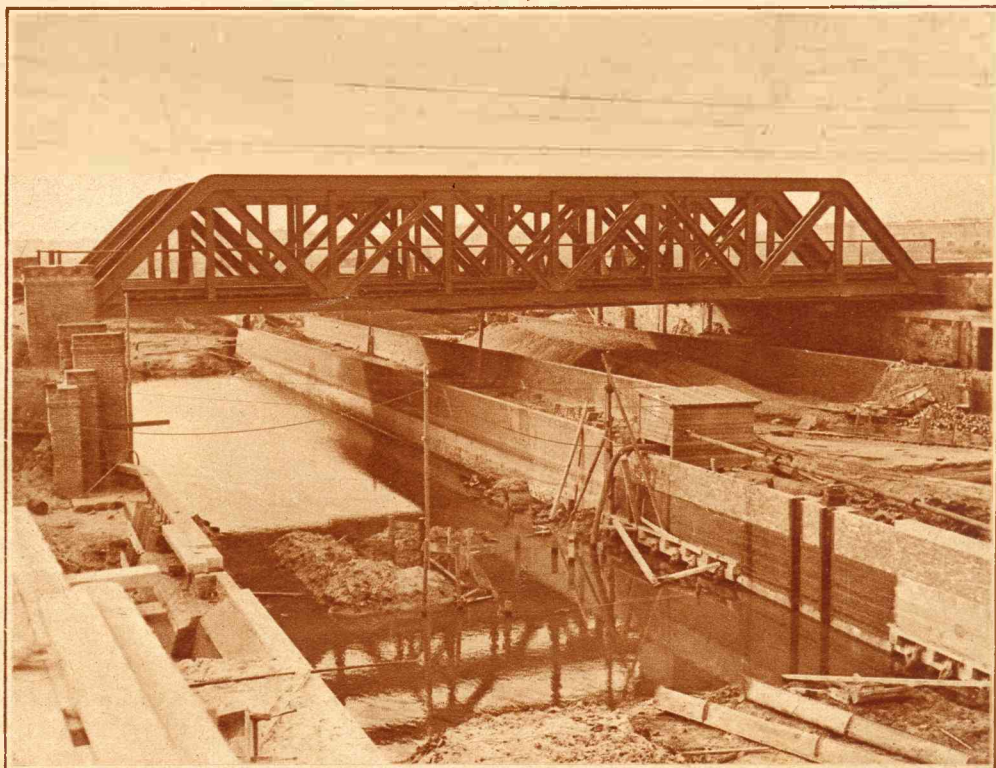

Gezicht op het reeds afgewerkte gedeelte onder een der bruggen door, die in uitvoering zijn.

Ook een spoorbrug in de lijn Rotterdam—Den Haag moest over het kanaal geprojecteerd worden.

De machtige betonmolen in werking.

Dinsdag van verleden week werd in de Dierentuin-zaal het Witte Mobilisatiekruis uitgereikt, o.a. aan minister Deckers. Generaal Ten Bosch zien we links op de foto de plechtigheid verrichten; daarachter generaal van Terwisga, vervolgens minister Deckers en generaal Snijders.

En aangezien lectuur gekocht wordt bij het Kilo, net als aardappelen en steenkool, (let maar op: de „dikste” boeken worden het gemakkelijkst verkocht!) zouden kranten, volgeschreven door deskundigen, — (b.v. veiling- en marktprijzen door den grootsten boer van 't Westland; 'n moord door den slager; 'n echtscheiding door Mr. Blauwbaard; de burgerlijke stand door de baker enz. enz.) — half zoo vol zijn en dus minder belangstelling genieten.

Derhalve schrijf 'k vandaag met 'n gerust geweten over de Mode!

'k Moet beginnen met 'n paradox.

De vrouw, die er het aardigste, het smaakvolste uitziet; die de mode het geraffineerdst en charmantst weet toe te passen op zichzelf, heeft er het minst plezier van... bij den man.

bestonden uit 'n ceintuur. Waar veel waarheid in zit, wat?) De rokjes beginnen nu pas goed, waar ze vroeger al lang ophielden te bestaan... en de hoedjes zien er weer wat anders uit dan 'n randloos kaasbolletje zooals wij die vroeger wel met carnaval droegen.

Maar 'er zake: bij het wezen, waar het charmante vrouwtje zich dan dagen en nachten voor inspant om er zoo goed mogelijk uit te zien, heeft zij dan ten slotte het minst plezier van haar... kleeding, wijl Zijne dele op geen stukken na zal kunnen zeggen, aan z'n wederhelft, wat mevrouw Jansen of Pietersen aan had.

En toch, — toch is dat het succes! Want, dames, het was de volledige, smaakvolle en sjieke indruk, die hem bekoorde en 'm geen tijd liet om te détailleeren of uw bloesje rood of groen-metstippeltjes was; uw hoedje paars of geel; of u wel of niet gepellerend waart, zooals de mode nu weer wil, enz. 'k Had het laatst nog; m'n vrouw zei zoo: „Wat flatterde haar dat zwart, hè?” „Zwart,” vroeg ik. „je bent kleurenblind, — 't kind is blond.”

De rest van 't gesprek is...

Oud nieuws.

Net als bij u thuis, lezers en lezeressen!

Dat zijn zoo van die.... ehum!.... mode-

Haagsche Kroniek

Het onderwerp van vandaag — De vrouw kleedt zich weer aan — Over modekwesties, eksteroogen, groote hoeden, kleine schoenen en m'n grootje — 'n Nieuwigheid in de radiowereld — Niet vleidend voor de Mexicaansche fikkies — Hij geeft den moed niet op — De nieuwe wet op de winkelsluiting — Sta me toe te.... oreezen.

Het onderwerp, waar ik deze week wel mee beginnen moet — ook mee beginnen wil! — de tijd van 't jaar dwingt en inspireert er toe, is de.... MODE.

Veel verstand heb 'k er wel niet van, maar dat hoeft je heusch nog niet te beletten om er over te schrijven! Want als men alleen over die onderwerpen schreef, waar men „verstajum” van had, dan — ik garandeer het u — waren de kranten veel dunner en minder belangrijk.

Bij den man, ja, want daar kleedt zij zich toch voor.... aan! Ik onderstreef met genoeg dat „aan”, want als ik het goed gezien heb op de Modesjouwerij der laatste dagen, dan hebben de japonnen weer mouwen, ruggen en halzen (waaruit je zou kunnen afleiden, dat ze vroeger slechts

Ook aan de heeren D. Hans, Elout en Plemp van Duiveland van den Ned. Journalistenkring werd het Witte Mobilisatiekruis uitgereikt om in hen de Nederlandsche pers te huldigen voor haar werk in den mobilisatie-tijd.

kwesties, die nooit behandeld worden in de mode-rubriek, hè.

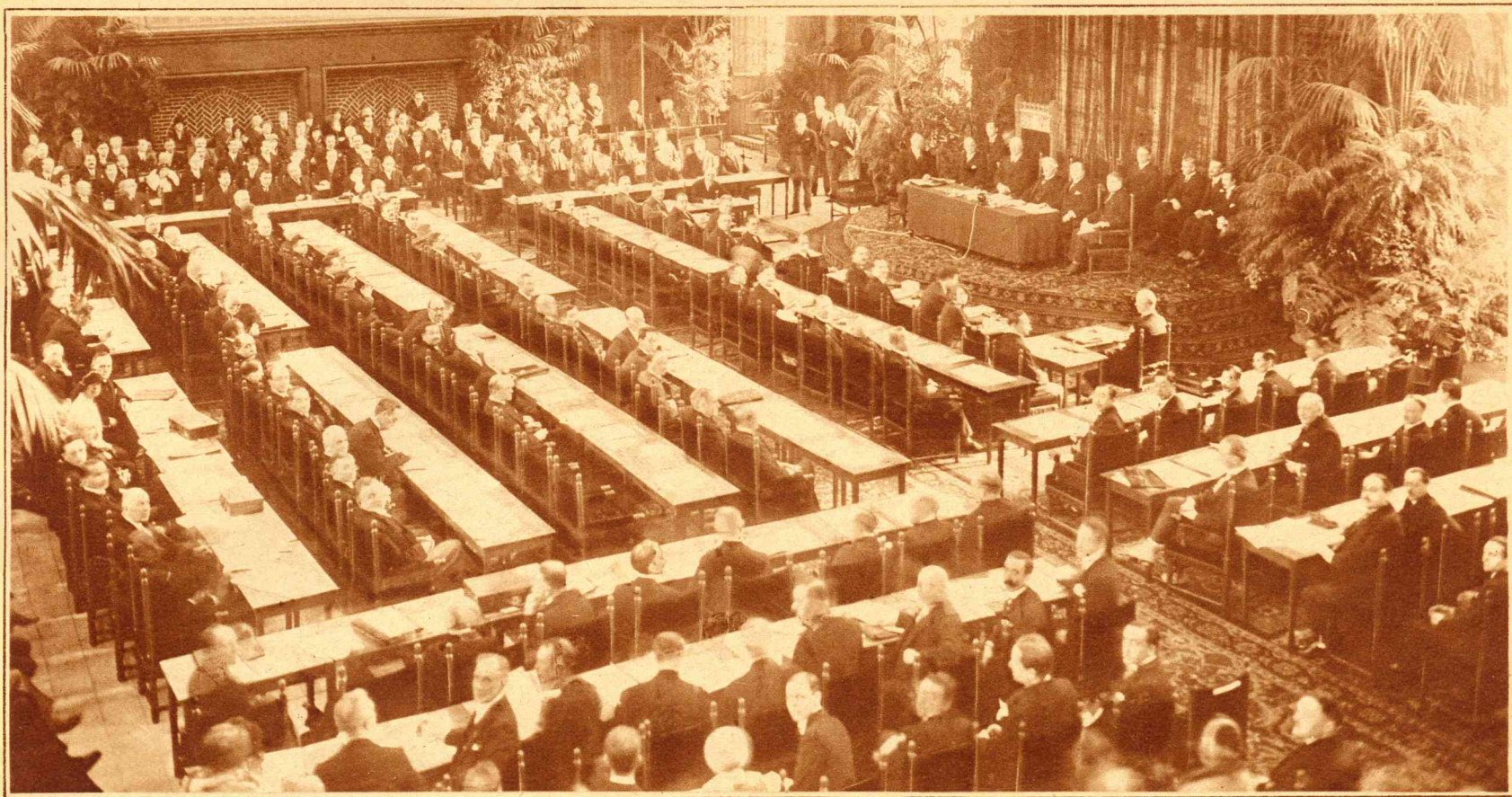
De hoeden zijn verschrikkelijk veranderd. Als je nu in de bioscoop nog 'ns aan de dame vóór je vraagt of ze d'r hoed wil afzetten, loop je niet meer de kans om daarna te moeten vragen of ze 'm in 's hemelsnaam maar weer opzetten wil, aangezien het uitspringende kopje meestal groter was dan het hoedje; net als met.... damesschoentjes! Maar da's geen haterij, hoor lezeresjes. De likdoortinctuurman moet tenslotte ook door den tijd! Ja, de mode is kolossaal veranderd.

De blouse in den rok; rok op den voet; grootere hoeden, pellerientjes, — goeiemorgen, m'n goeie grootje is in geen jaren zóó naar de laatste mdde gekleed geweest....

Nu nog lang haar en 'n tikkie molliger en er is weer verschil te bespeuren

Voorjaar in de residentie: de crocussen bloeien in het gazon van het Voorhout voor Hôtel des Indes.

De Conferentie tot Codificatie van het internationaal recht heeft opnieuw de Residentie in de internationale belangstelling geplaatst. De openingszitting werd bijgewoond door Z.K.H. Prins Hendrik, dien wij hier aan de bestuurstafel zien met links van hem Sir Eric Drummond, secretaris-generaal van den Volkenbond, en rechts den Voorzitter der Conferentie, mr. Th. Heemskerk, en onzen minister van buitenlandsche zaken, Jhr. Beelaerts van Blokland.

tusschen den bediende van m'n kleermaker en ons werkmeisje. Ziedaar, wat ik van de mode te kronieken had, zonder verstand van 't vak te hebben!

In de radio-wereld is weer 'n nieuwigheid ontdekt. Ik lees n.l.: „In den nacht van Zaterdag op Zondag hebben eenige studenten in een ergerlijke uiting van baldadigheid verschillende antennes vernield, welke geplaatst stonden op de daken van de perceelen aan de NieuweLaan te Delft.”

Radio-experts beweren, dat deze groep van studenten ondergebracht moet worden bij de rubriek *Mexicaansche honden*. Deze classificatie berust op het feit, dat er zeer veel overeenkomsten zijn tusschen beide rassen en eigenlijk maar één verschil. Dat verschil is: dat de Mexicaansche honden twee pooten méér hebben. Ik heb héél weinig verstand van Radio. Ken alleen de gironummers maar, die iederen dag worden afge-roepen, maar deze uitspraak dier experts komt me toch zeer aannemelijk voor!

Hoewel het niet vlelend is voor de....

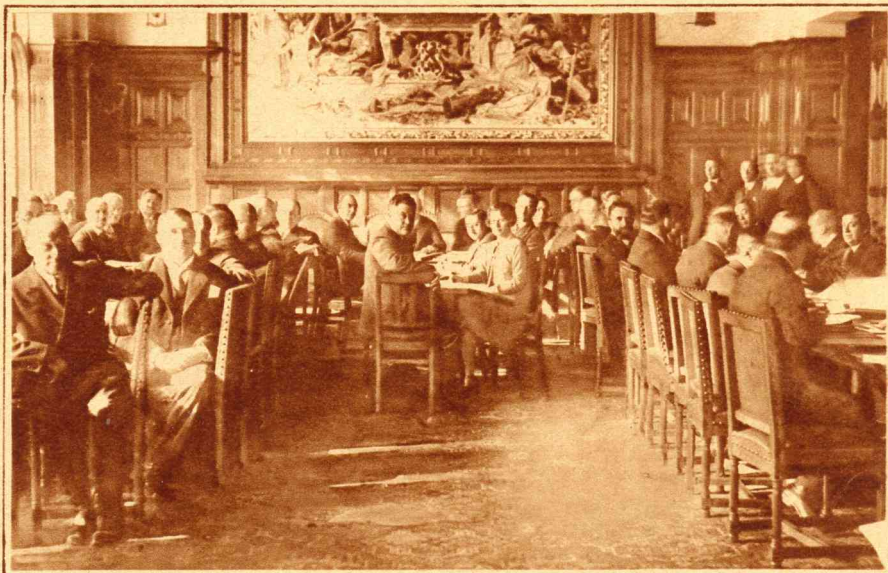
Mexicaansche honden.

Maar och, — er zijn meer van die gevallen. De apen kunnen het ook niet helpen, dat ze door sommigen worden versleten als onze voorgangers. 't Moet je nu eenmaal maar tegenzitten.

Zoals den regenmaker. Die met geen duvelsch geweld het kan laten sauzen.

Maar hij geeft den moed niet op, verneem ik.

25 Maart a.s. stijgt ie weer op, — in Scheveningen nu, — en hoopt ons eens 'n malsche bui op onze onschuldige hoofden te laten losbreken. Nou, 't zal 'n zegen zijn als 't hem lukt. 'k Heb in geen uren regen gezien!

Maandag werd eene vergadering gehouden van de commissie, welke de codificatie-conferentie instelde voor de quaestie der territoriale wateren, waarin de Duitsche afgevaardigde Göppert en de Spaansche afgevaardigde Goicoechea resp. tot president en vice-president gekozen werden.

Ook de commissie voor de nationaliteits-quaestie vergaderde Maandag en koos tot president de heeren Politis (Griekenland) en Chao Chu Wu (China).

U? Sinds vanmorgen heeft het pas 'n uur of zeven geregend; 'k snak weer naar 'n buitje.

En als deze kroniek verschijnt, zal de Wet op de winkel-sluiting feit zijn.

't Moge dan een algemeene wet zijn, — voor onze stad is ze van speciaal gewicht.

Onze stad, die zóó zeer winkelstad is, — onze stad, wier stadsch karakter zóó zeer beïnvloed wordt door de duizenden winkels; onze stad, die met haar winkelpaleizen steeds is één groote tentoonstelling van luxe, van mode, van vanalles; onze stad, die niet alleen door haar schitterende omgevende natuur, maar ook door schitterende winkels zoo sterk de stemmingen en gebeurtenissen des jaars ondergaat, — onze stad heeft wel het meeste (eigenlijk: *minste*!) belang bij deze nieuwe wet, die bij opbod uit den grond gepolitiekt is!

En sterker nog dan in de laatste jaren, zal 't Haagsche stadsbeeld bij avond er danig door worden gedrukt.

Nóg minder zal de zwarte stad met 'r doode „winkel-oogen” den Hagenees en deszelfs gemalin vermogen weg te halen van z'n hoekje bij d'n haard en radio. En zeer gaarne geloof ik (ik moet óók wel....) het nut van die wet, — maar evenzeer vrees ik ze als 'n pest voor de groote stad! En die het niet met me eens is — hij sta me toe te.... vreezen.

Den Haag, 17 Maart 1930.

A. A. L. GRAUMANS.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Er lag over heel de verschijning van den man iets van vriendelijken ernst en degelijkheid. Men kon zijn fijne gevormde trekken onmogelijk aandachtig bezien zonder te beseffen, dat achter dat rustige uiterlijk een machtige, beweeglijke geest woonde en dat de man beziel was met hooge idealen en een nooit falend eergevoel.

Zijn haar, voor zoover niet geheel wit, was ijszergrauw, zijn neus bijna te lang, zijn lippen iets te vast opeen geklemd. Maar zijn mond was toch gevoelig, en zijn handen, waarmee hij nu en dan in gedachten langs zijn gladgeschoren kin streek, waren zoo fijn en lenig als die van een pianist. De man wekte een indruk van een sterkbewogen gemoedsleven, zonder weekheid; men vermoedde, dat hij geweldige emoties kende, maar dat een groot verstand die aandoeningen in gezond en standvastig evenwicht wist te houden.

De afroeper kwam de wachtkamer binnen en dreunde een lange reeks namen af. In den verwanden galm ontdekte Peter Borden den naam van de hoofdstad van den Staat. Zijn gezicht klaarde op en zijn tengere gestalte scheen met nieuw leven beziel, toen hij opstond en vlug de wachtkamer uitliep naar het perron, om den stroom van menschen aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Hij wachtte een paar minuten. Eerst kwamen er reizende kooplui, met zware handkoffers en rumoerige stemmen, toen allerlei jongelui van het een of ander college, schertsend en babbelend en blij, dat de heete vermoeiende treinreis achter den rug was; en daarna de stroom van werkvolk en vermoeide moeders met vuile, lastige kinderen — en toen onderscheidde Peter Borden's scherpe grijze oogen een andere figuur, die zich aarzeland in de doelbewuste menigte bewoog, midden in den stroom en toch geen deel ervan uitmakend. Een vreemde blijdschap maakte zich van hem meester, en tegelijk een pijnlijke verwarring.

Er was geen twijfel aan, of het was Bob Terry, hij was dadelijk te herkennen, maar desondanks duizelde de oudere man een oogenblik bij het zien van de verwoesting, die de gevangenis had aangericht. Peter Borden wist, dat dit zijn werk was. Het was zijn eigen misplaatste ijver, die den jongen naar de gevangenis had gezonden voor een misdaad, die hij niet bedreven had. Een ondeelbaar oogenblik sloot Peter Borden zijn oogen als om een onaangenaam beeld buiten te sluiten. Toen opende hij ze weer en staarde naar de figuur, die uit de donkere passage opdook.

De jonge man, die drie jaar geleden naar de Staatsgevangenis was gegaan, was onweerstaanbaar jongensachtig geweest; een vriendelijk, schuchter, beminnelijk karakter; een en al voor-komendheid, een en al gevoel; onmiddellijk reageerend op woorden van lof of blaam; onrijp, onevenwichtig nog. Dat was Bob Terry van vóór de catastrofe: dat was Bob Terry uit de dagen vóór zijn verblijf in de gevangenis: zacht en vriendelijk en ontvankelijk.

Het was dezelfde man, die langzaam de treden opkwam, tot waar Peter Borden stond; dezelfde man en toch een geheel andere. Peter Borden keek neer op een gebogen, gebroken gestalte; de prachtige jonge spieren waren verslapt door gebrek aan oefening en beweging, het mooie ongerepte licht in de blauwe oogen had plaats gemaakt voor een

HET VERHAAL TOT NU TOE

Robert Gordon Terry, wegens misdaad, verduistering, gestraft met een gevangenisstraf van vijf jaren, wordt op een gegeven dag, nadat er reeds drie jaren verstreken zijn, bij den directeur geroepen, die hem mededeelt, dat zijn onschuld aan het licht is gekomen en hij dus zijn vrijheid herkegen heeft. In plaats echter van te juichen of opgetogen te zijn, neemt hij deze tijding met groote onverschilligheid op en volhardt hij in zijn verbittering, die gedurende zijn cellevens zich van hem heeft meester gemaakt. Hij pakt zijn schamel bundeltje bij elkaar en verlaat de sombere inrichting, nadat hij slechts van één medegevangene, Todd Shannon, een robuuste verschijning met een goed hart, afscheid genomen heeft. Deze heeft hem, behalve een eigengemaakt souvenir, den raad meegegeven dat hij zich vooral begeven zou naar een zekeren Carmody en diens particuliere secretaresse Kathleen, die hem zeker verder zouden helpen. Ook had de directeur hem een brief ter hand gesteld, afkomstig van den man door wiens schuld hij feitelijk gestraft was, Peter Borden. In den trein, die hem naar de stad zou voeren, leest Terry onwillig den brief, waarin Borden hem verzekert, dat hij alles doen wil om hem voor het gebeurde schadeloos te stellen. Intusschen staat Borden dien dag reeds uren op post in de wachtkamer van 't Terminal Station om elken trein, die binnenkomt, af te wachten en Terry te ontmoeten, tot nu toe echter tevergeefs.

achterdochtigen, schuwen blik. Er was een sardonisch groefje bij zijn linkermondhoek en iets hards in de lijn van zijn kaken, dat sprak van een wreed ontwaken uit gouden jeugddroomen en van een hopelooze bitterheid. Zijn vlugge, veerkrachtige gang van levenslustigen jongen man was verdwenen en had plaats gemaakt voor den zwaren, slependen tred van een man, wiens laatste hoop vervlogen was — maar wat Peter Borden het sterkst trof, waren de kleine vleugjes grijs aan de slapen.

Bij den uitgang stonden zij tegenover elkaar. De oude man stak bleek en verward zijn hand uit. „Wil je ze aannemen, Bob?”

De jongen aarzelde. Toen bracht hij, heel langzaam, zijn hand naar voren, maar er was geen warmte in zijn druk. Zij stonden elkaar onzeker op te nemen. Borden was overweldigd door ontroering en door een groot, innig verdriet, maar

de jonge man voelde niets anders dan een heftige, niet te onderdrukken boosheid. De tijd had Borden met zachtheid behandeld, zijn patricische waardigheid nog geaccentueerd en aan zijn zachte welwillendheid iets aartsvaderlijks gegeven.

„Ik ben blij, dat je gekomen bent, Bob.”

„Ja, mijnheer.”

„Je hebt mijn briefje gekregen?”

„Ja, mijnheer.”

„Daar ben ik blij om — ik heb niet veel geschreven.”

„Hoe wist u, dat ik met dezen trein zou komen?”

„Ik heb iederen trein, die vandaag aankwam, afgewacht, mijn jongen. En vanmorgen had ik den directeur opgebeld. Wil je met mee meegaan?”

„Waar naar toe?”

„Naar huis.”

Bob wilde protesteeren; heftig protesteeren tegen deze poging om het onherstelbare te herstellen. Maar hij had geleerd, zijn opstandige gedachten voor zichzelf te houden; hij had geleerd, zich te schikken zonder tegenspraak, en daarom knikte hij alleen maar. De gebeurtenissen waren elkaar al te snel opgevolgd in de laatste vierentwintig uur. Na drie jaren van martelend geraas en gedreun, drie jaren in een wereld, die begrensd werd door vier steenen muren en een ijzeren kooi, kon men zich zoo maar niet dadelijk aanpassen bij zoo'n bonte reeks van gebeurlikheden. Het viel hem zelfs moeilijk, helder te denken; zijn hersens waren zwaar en dof. En zoo regelde hij als in een droom zijn stap naar die van den ouderen man en keek tersluiks neer langs diens keurig-zwarte, onberispelijk-aansluitende kleeren en glanzend gepoetste schoenen, en herinnerde zich, hoe hij zich eens verbeeld had, dien man lief te hebben, zooals hij een vader zou hebben liefgehad; hij herinnerde zich dat, en overdacht daarna, dat deze man hem behandeld had, zooals geen vader zijn zoon zou behandeld hebben, en zijn hart vloeide over van de opgekropte verbittering van drie verschrikkelijke, hopelooze jaren, en voelde zijn haat spijter en persoonlijker worden.

Zij waren op het plein voor het station gekomen. Terry herkende den auto, zelfs vóór ze hun schreden erheen richtten. Het was teekenend voor Peter Borden, dat hij nog steeds hetzelfde maaksel van auto gebruikte. Men zei, dat hij de eerste was, die in de stad een wagen van dat type bezeten had, en er bestond alle kans, dat hij er zoo een zou bezitten, zoolang de fabriek voortging, ze te produceeren.

Bob Terry wist, dat het een nieuwe wagen moest zijn. Borden's andere was een jaar oud geweest, toen Bob naar de gevangenis ging. Dat beteekende, dat die het jaar daarop was ingeruild en dat de volgende daarna gedurende twee jaar gebruikt was. Deze moest dus heel nieuw zijn, volgens Bob's berekening. En toen hij stijf en onwennig in den wagen klom en zich nestelde temidden van de ongewone luxe daarbinnen, merkte hij op, dat de snelheidsmeter hetzelfde onveranderlijke getal aanwees, dat hij zich van vroeger herinnerde. De drommel hale dien man! Kon hij dan niet één enkele gewoonte veranderen? Moest zijn levensstroom zóó kalm en regelmatig voortvloeien, zonder zich te laten storen door de ellende, die anderen trof?

Er was een bijna krampachtige terughouding tusschen hen. Borden was er huiverig voor, zijn oprecht verdriet ten

HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN. De Rijdsdaelstraat is aangelegd in 1897. Deze straat werd genoemd naar de Nederlandsche kunstschilders van dien naam, waarvan Jacob Isaacksz. van Rijdsdael de meest bekende is, hoewel Salomon niet minder knap kunstenaar is. In bijna alle groote musea ter wereld zijn stukken van Jacob van Rijdsdael te bewonderen, terwijl die van Salomon veel zeldzamer zijn. In het Mauritshuis zijn van beiden stukken te vinden. Jacob werd geboren te Haarlem in 1628 of 1629 en stierf aldaar in 1682. Salomon werd ook in Haarlem geboren omstreeks 1600 en stierf aldaar in 1670. Zij behooren mede tot de allergrootste der Nederlandsche kunstschilders.

toon te spreiden; Terry verborg zijn haat onder het strakke gevangenis-masker. Zij gleden over den breeden weg, die van het station naar het centrum van de stad voerde. Er was weinig of niets veranderd; aan weerszijden stonden de min of meer pretentieuze, verzakkende gebouwen, die eens aristocratische behuizingen waren geweest en nu waren afgedaald tot het peil van pensions. Zij kwamen langs den verveloozen gevel van het huis, waar Bob Terry het eerst op kamers had gewoond, toen hij naar de stad kwam; en hij voelde de schrijnende tegenstelling tusschen zijn kijk op het leven van toen en nu. Toen was hij jong en vol hoop geweest en beziel met een onbedwingbaren levensdurf. Nu, zeven jaar later, was hij een oude man; hard en bitter en overladen met de wrange levenswijsheid van gevangenis-kameraden.

Ze sloegen zuidwaarts af, den grooten rijweg in, die naar de deftige wijken leidde; en hier werd Borden telkens, wanneer ze omwille van het verkeer hun vaart moesten minderen, links en rechts gegroet door imposante zakenlieden; ze namen hun hoed voor hem af met zichtbaar respect en sympathie. Bob's lippen krulden verachtelijk. Hij wist goed genoeg, welk een persoon van gewicht Borden was in die stad: hij wist, dat Borden hem drie jaar geleden van de gevangenis had kunnen redden, als hij gewild had. Maar inplaats daarvan had de man doorgeslagen over zijn plicht en het feit, dat deze veronderstelde misdaad niet een vergrijp was tegen hemzelf, maar tegen den Staat, en zoo was Bob Terry naar de gevangenis gegaan, omdat Borden verkozen had, zijn tirades in praktijk te brengen.

Ze bereikten het patricische kwartier: elkander kruisende straten, beplant met olmen, linden en populieren; breede voetpaden, waarachter uitgestrekte grasvelden en terrassen den overgang vormden naar de statige huizen van afwisselende en aantrekkelijke architectuur. Tenslotte zwenkten ze een breede oprijlaan in tusschen twee rijen statige populieren, om stil te houden onder de portecochère van een reusachtig huis, opgetrokken uit groote steenblokken. Bob Terry herinnerde zich zijn eerste bezoek hier — zijn verwondering over de luxe en de afmetingen van de woning, zijn overtuiging dat de eigenaar van zó'n bezitting zooiets als een hooger wezen moest zijn. Maar de gedachte, die zich nu onweerstaanbaar aan hem opdrong, was deze: al den tijd, dien hij had doorgebracht in een getraliede cel, in het gezelschap van vier veroordeelde misdadigers, had Peter Borden ongestoord in deze luxe voortgeleefd.

Borden ging hem vóór naar de huiskamer. De schemering begon te vallen en de groote kamer, een zaal bijna, werd zacht verlicht door staande schemerlampen. Men kreeg een indruk van gezelligheid en huiselijkheid, in spijt van de geweldige afmetingen van het vertrek — en Bob Terry staarde in gedachten naar het Perzische haardkleedje, waarop hij stond. Er was een tijd geweest, dat hij zich hier thuis had gevoeld, een tijd waarin de luxe hem niet langer overweldigde en verbijsterde. Nu voelde hij niets van verbijstering noch van saamhorigheid; hij was alleen maar nachter-verbaasd.

Ze stonden daar eenige oogenblikken zwijgend; toen stak Peter Borden de hand uit naar den ouden vilthoed van den ander. Hij probeerde ook, hem de dwaze kleine Japansche pagode af te nemen, die Todd Shannon met een bot scheermesje gesneden had uit een stukje rood cedarhout, maar Bob weigerde die af te geven. Het ding had zijn heelen betekenis voor hem. Het was voor hem het

eenig contact met ondubbelzinnige vriendschap, het eenig stuk tastbare werkelijkheid in zijn verwarde en verwrongen opvatting der dingen om hem heen.

De deur ging open en de neger-butler kwam binnen. Zijn breede lippen waren vertrokken tot een vriendelijken, maar half-onzekeren grijns.

„Hoe maakt u 't, mijnheer Bob?”

Terry sloeg zijn oogen op. „Hoe gaat 't met jou, Croesus?”

„Gaat wel, dank u meneer, ja, 't gaat wel.” De neger wendde zich tot zijn meester. „Mijnheer Bob's kamer heelemaal in orde, mijnheer.”

Er was een wonderlijke stilte. Het was Bob

HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN. De Van der Vennestraat werd genoemd naar Adriaan Pietersz. van der Venne, Nederlandsch kunstschilder. Behalve in het Louvre te Parijs en in Berlijn en in het Rijksmuseum te Amsterdam hangt ook een stuk van hem in het Mauritshuis. Hij werd geboren in 1589 te Delft en stierf in Den Haag in 1662.

Terry, die tenslotte sprak. „Wat bedoelt hij, mijnheer Borden?”

„Eenvoudig, dat je kamer klaar is.” Borden schraapte zijn keel en keek in verwarring een anderen kant uit. „Het is mijn hartelijke wensch, dat je er in toe zult stemmen, bij ons te blijven — voorgoed.”

ZESDE HOOFDSTUK

Toen hij alleen in zijn kamer was, ging Bob Terry op den rand van zijn bed zitten en trachtte na te denken. Op één dag was hij, als door een wervelwind opgenomen, overgeplant van de gevangenschap in de vrijheid en daarna in de grootste weelde. De kamer, waarin hij zich bevond — een reusachtige hoek van het huis, waar vier ramen uitzagen op den grooten tuin en de eerste lente-zuchtjes over de dikke vloerkleedjes streken — was eenvoudig en smaakvol gemeubeld: een zwart notenhouten bed, tafel en kleerkast. Er stonden twee kleine stoelen en een groote divan, waarachter een schemerlamp geplaatst was. Aan het hoofdeinde van het bed was ook een lampje aangebracht om bij te lezen, en door een openstaande deur zag Bob een glimp van een marmeren badkamer met glanzende spiegels, een diepe, ingebouwde kuip en een apart douche-kamertje. En toch was het nog maar twee dagen geleden, dat hij uit de gevangenis-spinnerij naar binnen was komen lopen, vuil, warm en moe, en op den cementen vloer van het cellen-blok was gaan zitten, omdat aan gevangenen zelfs de twijfelachtige luxe van hun eigen cellen niet vergund was vóór vier uur.

Vastberaden gaf hij de poging op om de dingen dadelijk in hun volle werkelijkheid te omvatten. Zijn gevangenisjaren hadden hem geleerd, langzaam en helder te denken. Men leert 't wel af, te haastig in zijn oordeel te zijn, wanneer men in lange, eenzame uren geen ernstiger bezigheid, geen ijveriger streven kent, dan elke kleine, afleidende gedachte zoo lang mogelijk vast te houden en uit te buiten. En dus nam hij zijn toevlucht tot actie en beweging. Hij stond op, liep de kamer door en

opende aarzelend en schuchter de deur van de kleerkast.

Keurig naast elkaar hingen daar drie kostuums van fijne zomerstoffen. Hij wist dadelijk, wat ze waren: het allerbeste op 't gebied van confectie, inderhaast voor hem gekocht. De nieuwsgierigheid dreef hem ertoe, één van de jasjes aan te passen. Het hing los om zijn gebogen schouders, en hij besefte met 'n wrange grimas, dat 't hem drie jaar geleden onberispelijk zou hebben gepast. Hij hing het jasje weer op den hanger en inspecteerde de laden van de kast. Ze waren gevuld met nieuw, fijn linnen: zakdoeken, ondergoed, pyama's, overhemden, boorden, en, in een hoek van een diepe

lade, lagen tallooze paren zwart-zijden sokken. Hij ging naar de glanzende badkamer. Aan een kleerenhaak aanden muur hing een zijden chamber-cloak en daaronder stond een paar pantoffels. Op het plankje onder den spiegel bevond zich splinternieuw scheergerei. Hij kleedde zich vlug uit en na zich geschoren te hebben, nam hij met onbeschrijfelijk welbehagen een bad. Maar toen hij zich daarna kleedde, dreef zijn koppige trots hem ertoe, weer het kale oude pakje aan te doen, dat drie jaar in de gevangenis-garderobe had gehangen en op hem gewacht... het pak, dat hij bij de rechtszittingen had gedragen en op den afschuwelijken dag, toen hij in de gevangenis kwam.

Hij verliet de kamer en liep langzaam de trap af naar beneden. Zijn haar was keurig geborsteld; zijn egaal-bleek gezicht

en ingezonken oogen gaven hem een uitdrukking van reserve en waardigheid. Hij ging de groote, zacht-verlichte huiskamer binnen. Iemand stond op om hem te verwelkomen.

Na drie jaren van scheiding stond hij weer tegenover Lois Borden.

En nu maakte een bitterzoete herinnering zich met pijnlijke levendigheid van hem meester. Hij dacht aan zijn diepe, stille vereering van vroeger dagen, een verre, deemoedige aanbidding, waarin hij tevreden was geweest met de openhartige vriendschap van dit meisje, zonder het te wagen erop te zinspelen, dat zijn eigen gevoelens dieper en inniger waren.

Het was verwonderlijk, dat hij de laatste een of twee jaar in 't geheel niet aan haar gedacht had. En zelfs dezen middag hadden zijn gedachten zich geen oogenblik met Lois bezig gehouden. Drie eeuwigheden lang had hij geleefd in een wereld, waarin geen vrouwen thuishoorden, behalve de echtgenooten en dochters, die de gevangenen-vangoed-gedrag op Zondagmiddagen op de binnenplaats van de gevangenis bezochten.

Zij stond een oogenblik in het teere schijnsel van de piano-lamp: een slanke, tengere gestalte in een eenvoudig wit kleedje, dat soepel om haar heen golfde. Ze leek heel klein, en toch wist hij, dat zij groter was dan haar vader, en de patricische gelaatstreken van haar vader waren ook de hare — maar bij haar werden ze verzacht door haar liefelijke vrouwelijkheid.

Heur haar was bruin: een prachtige, sterke tint bruin, die soms zwart was en soms gloeiend roodgoud; en het krulde over haar voorhoofd en langs haar ooren in fijne lokjes. Ze stond een oogenblik roerloos, terwijl ze vol medelijden naar hem keek. Haar oogen waren heel zacht van moederlijke teederheid, en hij zag onmiddellijk de uitdrukking van ontzetting, die er in kwam, alsof ze zich plotseling bewust werd van de verwoesting, die was aangericht in 't gemoed van dezen jongen man, die drie jaar geleden onweerstaanbaar jongensachtig, zacht en schuchter was geweest.

(Wordt voortgezet)

*Een indrukwekkend overzicht van de Franz
Joseph-Kai met Donau-kanaal, een voor-*

WEENE

VEENEN

*beeld van welovervogen. grootschen stads-
aanleg uit den gloriëtijd van het keizerrijk.*

De droom

DOOR JAN LUIKS

In zijn getralieden kerker in den grooten dierentuin ligt Bronzo, de beer, droomerig met knipperende oogen voor zich uit te staren. Hij heeft zich behaaglijk uitgestrekt in de koesterende voorjaarszon, terwijl zijn breede fersche kop rust op de machtige voorpooten. Zijn glimmend zwarte neus raakt bijna de zware ijzeren spijlen, die zonderling sterke dingen, waarop de reus in het begin van zijn gevangenschap vergeefs z'n krachten heeft beproefd.

In het begin, ja, toen had Bronzo zich moeilijk geschikt. Het was alles ook zoo vreemd, zoo diep vernederend geweest voor hem. Hij, de machtige heerscher in het woud op de hellingen van het woeste gebergte, voor wien alles beefde in een gebied, dat zijn blik zelfs van de hoogstrotsen niet vermocht te omvatten.

Hij van zijn vrijheid beroofd, hij had het niet kunnen verdragen. Door list hadden ze hem in hun macht gekregen, de zwakke stumperige wezens die zich hier rond zijn kooi verdringen om hem aan te gapen.

Hij, de geweldige, was lang geleden als een stuk vrachtgoed in een getraliede kist gepakt en weggesleept uit zijn domein. Alle verzet was vruchteloos geweest. Ze hadden hem door de tralies van zijn kist getergd en gesard, de lafaards, hem ruw in de zijde gepord, indien hij niet wenschte op te staan, en wreed, tot bloedens toe, hadden ze hem op zijn teeren neus geslagen tot hij allen tegenstand had opgegeven.

Doch dat is alles al zoo lang geleden, zoovele winters en zomers zijn sindsdien voorbijgegaan, dat Bronzo zich zijn val nauwelijks meer herinnert. Nadien is hij hier gebracht en hij is langzamerhand geworden de goedge dikkie lobbies, de trots van de diergaarde, de lieveling van het publiek. Regelmatig laat hij zich door zijn oppasser zijn lievelingskostjes toestoppen, zijn strijdlust is afgestompt en het verleden is uit zijn herinnering verdwenen. Hij leeft zijn leven als een emotieloos grauw bestaan dat voor een natuurkind als hij geen leven is.

Alleen in het voorjaar, wanneer de boomen in den tuin groen worden en het nieuwe leven ontluikt, als de natuur roept, dan trekken wilde beelden uit zijn jeugd aan Bronzo's geest voorbij. Zoo ook nu.

Sinds eenigen tijd was in de nabijheid van Bronzo's gevangenis een nieuw gebouwtje verzezen, bestemd tot verblijfplaats van een troep wolven. Bronzo kan evenwel de bewoners, die eenige dagen geleden zijn aangekomen, niet zien, maar zijn neus bedriegt hem niet en hij heeft hun droefgeestig gejam gehoord, hunkerend naar de wijde vlakten, naar Gods vrije natuur, waaruit ze zijn weggerukt.

En telkens als de wolvengeur in Bronzo's neus dringt, maakt een vreemde onrust zich van hem meester. Dan wordt hij rusteloos en urenlang kan hij dan in zijn kerker op en neer loopen, in regelmatig cadans slingerend zijn zwaren kop.

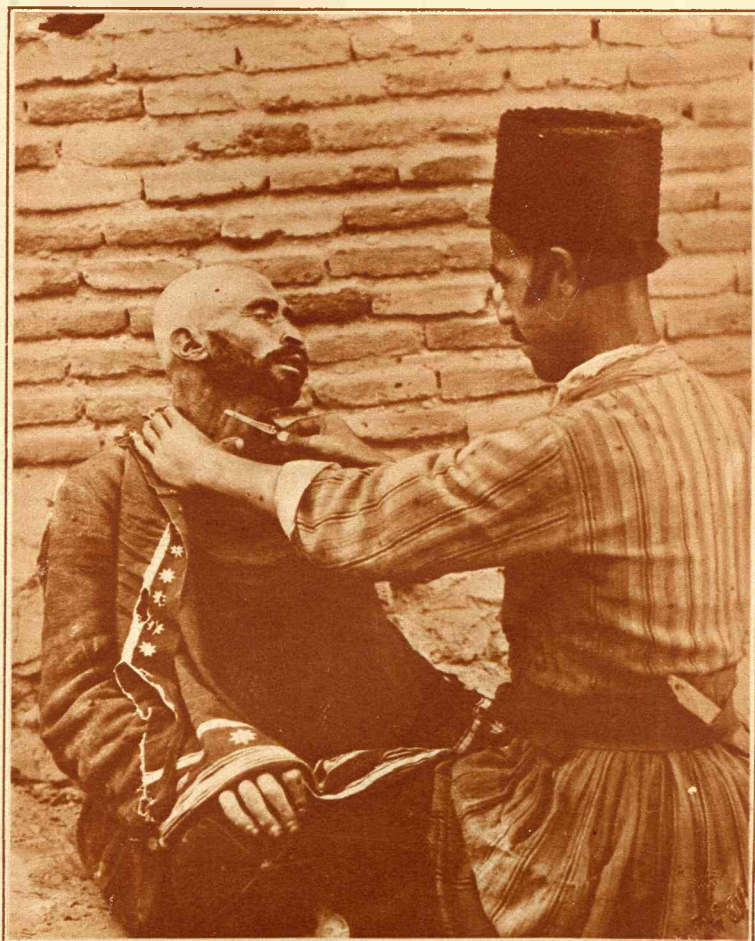
Het is betrekkelijk stil in den tuin op dezen bijna zomerschen voorjaarsdag. Alleen enkele jongens toonen belangstelling voor Bronzo en trachten hem met allerlei lekkers te verlokken zijn dolce far niente prijs te geven.

Maar Bronzo droomt voort. De lange jaren van zijn gevangenschap, zijn vernedering, alles zinkt weg in vergetelheid en het verleden rijst in den droom in volle schoonheid voor hem op. Hij is weer het dikke mollige berenjong, dat zich in het donkere hol tegen moeders koesterend warme lijf drukt, bescherming zoekend voor al het vreemde en verbijsterende, dat hij met zijn kleine oogjes buiten de berenwoning waarneemt. Hij hoort weer moeder's bromstem, als hij, grooter geworden, speelsch zijn vlijmscherpe tandjes in haar dikke vacht zet of over haar heen klauterend en tuimelend haar stoort in haar dutje. Nu vaart een trilling van welbehagen over de vacht van den slapenden Bronzo in de kooi als hij in den droom voor den ingang van zijn ouderlijke woning op het rotspad, onder moeder's waakzaam oog, rondsukkelt op zijn korte pootjes. Als hij met moeder stoeit en rondtolt in den helderen zonneshijn van het hooggebergte, tot een fiksche mep met haar forschen klauw of een waarschuwend gebrom het ouderlijk gezag handhaaft en

Bronzo tot de orde roept... Het getjengel van de trams, de snerpande claxons, al de klanken waarin de voortijlende beschaving in de groote stad zich uit, de geluiden in den dierentuin, dat alles gaat thans voor Bronzo verloren en de eeuwige aangrijpende stilte van het rotsgebergte omringt hem weer.

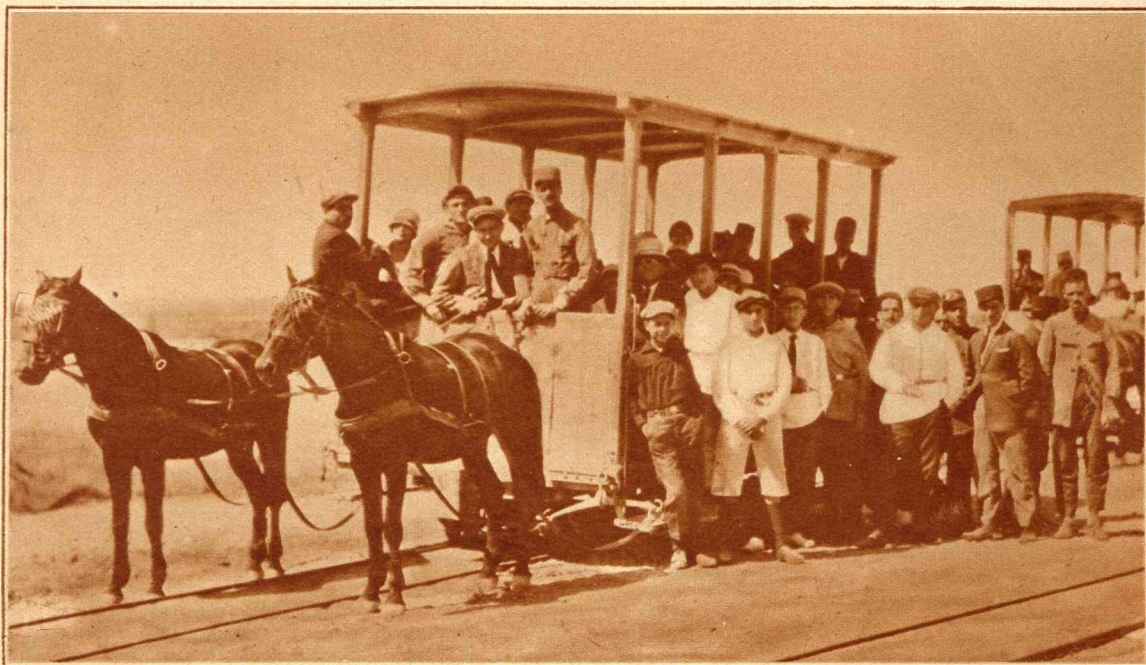
Hij ziet weer de stijle pieken en kegels met hun altijd met sneeuw bedekte toppen schitteren in de stralen van de ondergaande zon. Dan worden de slagschaduwen op het toegangspad naar zijn schuilplaats langer en langer en als de zon achter de bergen verdwijnt, strijkt een ijzige wind uit onbereikbare hoogten langs de berghelling. Eén voor één eerst, later bij honderden, dan ontelbaar schieten de sterren in den wolkenloozen nachtelijken hemel te voorschijn. Het is nacht in Bronzo's rijk en de slapende gevangen koning in zijn kooi huivert in het zonnetje als zijn evenbeeld in den droom zich terugtrekt in de beschutting van zijn hol.

Totdat de morgen in droomenland rijst met nieuw licht en nieuw leven. En Bronzo lescht weer zijn dorst aan den klaterenden bergstroom onder de pijnboomen, hij smult weer van de lekkere

PERZISCH VOLKSLEVEN

De barbier in de straten van Teheran.

De paardentram, het verkeersmiddel bij doorkeer in de kleinere steden van Perzië.

hapjes die moeder voor hem weet te vinden en de enkele jongens voor zijn kooi zien, hoe de beer zich nog behaaglijker uitstrekt in zijn kerker.

Uit de wolvenkooi, voortgedragen door het zoete zuidenwindje, dringt de wolvengeur in Bronzo's neus. Onmiddellijk wisselen de beelden in zijn droom. Weer is het nacht in zijn rijk en onder het licht van myriaden sterren zit Bronzo bij zijn hol en staart uit over het flauw verlichte prairie-land dat aan den voet der bergen ligt. Een kudde rustig grazende rendieren houdt zijn aandacht gevangen. Haast plechtig is de stilte in deze oneindigheid van sluimerende natuur, totdat plotseling het rauwe gehuil van een wolf aan den boschrand die stilte verstoort. Van verschillende zijden wordt de roep beantwoord; eerst kortbij, dan steeds verder plant het gehuil zich langs den boschrand voort. De troep is op jacht. De steeds waakzame rendieren hebben het gevaar onmiddellijk bespeurd en staan nu als uit brons gegoten, de koppen luisterend gebogen naar den zoom van het woud. Eén en al spanning wacht Bronzo op de dingen, die hij weet dat komen zullen.

In de berenkooi, duizenden mijlen van de plaats

Jeugdige meesters der beroemde tapijten aan den arbeid.

waar dit gebeurde eens plaats greep, dringt de wolvegeur andermaal in den neus van den slapenden beer en in zijn droom ziet Bronzo plotseling de wolven te voorschijn springen uit den boschrand. Eerst een, de leider, dan de andere, totdat de gansche troep in een halven cirkel op de rendierkudde toejaagt. Een panische schrik maakt zich van de arme rendieren meester en als een wervelwind, aan Bronzo's kijkplaats voorbijrazend, zoeken ze hun heil in de vlucht. De grond trilt onder hun stampende hoeven en snuivend, met jagende flanken, trachten ze aan de insluiting door de wolven te ontkomen. Bronzo beeft van verwoering. Hij ziet hoe de wolven bliksemsnel de kudde navliegen. De honger knaagt in hun ingewanden en drijft de magere, pezige lichamen op tot een uiterste krachtsinspanning. Sneller en sneller ijlen de grauwe monsters op de flanken van den troep voort totdat ze evenwijdig met de voorste beesten van de rendierkudde voortsnelen. Nu naderen de uiteinden van die lange lijn, van dien gordel van open muilen, waarin wreed de tanden blikkeren in het flauwe licht van de sterren, langzaam elkaar. De ontknooping van het drama nadert. Zoo ergens, dan geldt hier de onverbiddelijke wet van het voortbestaan van de sterksten. Een oude rendierkoe blijft steeds meer achter bij de vluchtende kudde. Zij kan niet meer, zij spant nog eenmaal alle krachten in om den achterstand in te halen, maar helaas, alles is tevergeefs, reeds hebben de wolven haar van de kudde afgesneden en springen haar naar de keel. Een kort vertwijfeld gevecht, een hopelooze tegenstand van het arme beest, een chaos van wringende wolvenlijnen, wreeddaardig happende kaken van grauwend en jankend toespringende monsters en alles is voorbij.

De slapende Bronzo in zijn kooi slaakt een diepen zucht na al de opwinding in zijn droom.

De jongens voor zijn kooi gaan nog steeds voort met hun pogingen, den beer tot de werkelijkheid terug te roepen. Het uitblijven van succes werkt prikkelend en enkelen van de knapen, na eerst te hebben uitgezien of in den vorm van Bronzo's oppasser geen gevaar dreigt, wagen zich, aangevuurd door hun kameraadjes, binnen de omrastering en staan nu voor de tralies. Bronzo verroert zich niet, zijn slaap is droomloos nu. Steeds korterbij wagen zich de jongens en dan dringt, alles overheerschend, de menschenlucht zich aan den diep ademenden beer op. De lucht die hij haat met den fellen, instinctmatigen haat van geslachten, de geur van zijn overweldigers, van zijn pijnigers, van de schepsels die hem zijn vrijheid, zijn alles ontnomen hebben. En opnieuw valt in den droom het heden van Bronzo weg en weer is hij in zijn rijk. Nu niet jong en hulpeloos als daarstraks, maar opgegroeid tot een jongen sterken reus onder de dieren, onbepaald heerscher in zijn gebied.

Langzaam gaat hij langs het pad tusschen de stijle rotsen waar de lucht vol is van den vreemden vijandigen geur. Zijn vijanden, verscholen boven

op de rotsen, wachten in spanning zijn komst. Bronzo's instinct waarschuwt hem steeds dringender voor het gevaar, maar het is al te laat, reeds suist de lasso neer en snoert zich om zijn breeden nek. De schrik en de verrassing doen een helsche woede in zijn machtige lijf losbarsten. Hoog verheft hij zich op zijn achterpooten, vruchteloos bijtend en klauwend naar den ongekenden vijand, die zijn keel omklemt en hem den adem beneemt. Maar zijn tanden klappen ledig op elkaar en zijn scherpe klauwen vinden geen tegenstand en slaan slechts in de lucht.

Hij is verbijsterd. Hij ziet geen tegenstander en toch dringt steeds sterker de ge-

hate geur zich aan hem op. Razend gaat hij te keer, maar hoe meer hij zich verzet, hoe vaster de lasso zich om zijn strot snoert, tot stikkens toe. Zijn vijanden daarboven op de rotsen houden het touw voortdurend gespannen, geen oogenblik verpozing laten ze hem om op adem te komen. De pijn en de benauwdheid maken hem dol, fluitend giert de lucht door zijn toegepersten strot. Totdat ten slotte blijkt, dat zelfs zijn titanenkracht hier te kort schiet en hij amechtig, half verdoofd, in den strop tegen den stijlen bergwand hangt. Zoo hoog hebben ze hem opgetrokken, dat zijn achterpooten hem nog net voldoende steun bieden om hem niet te doen stikken.

Aandachtig slaan de jongens voor de kooi de krampachtige trillingen gade, die door de ledematen van den slapenden beer varen. „Kijk, hij is wakker”, zegt een van de bengels die zich binnen de omheining hebben gewaagd.

„Niet waar, jō, hij slaapt als een os, hij is zoo tam als een hondje,” klinkt het uit den mond van een vriendje.

Dan komt de fatale vraag: „Wie durft Bruin aan te raken? Wie durft zijn hand door de tralies te steken?” En nauwelijks zijn de woorden over de lippen van den vrager of de hand van het haantje de voorste, van den waaghals, die bij elken troep jongens te vinden is en die niet verdragen kan dat hij iets, wat dan ook, niet zou durven,

bevindt zich al tusschen de tralies, nadert langzaam den geweldigen berekop.

Op dat oogenblik dringt in Bronzo's droom de menschengeur van alle kanten op hem aan en terwijl hij hijgend, half gesmoord in de lasso hangt, ziet hij dan zijn belagers van de rotsen naar beneden klauteren. Wanneer hij bemerkt, hoe klein en zwak de tegenstanders zijn, vergeet hij voor een oogenblik het touw, dat zich zoo schrijnend rond zijn hals rijgt, en hij doet een laatste wanhopige poging om zijn vrijheid te herwinnen en zijn vijanden te verpletteren. Zijn heele gewicht van honderden kilo's werpt hij in de lasso en diep uit zijn gekwetsten strot welt een gebrom zoo woedend, zoo kwaadaardig, dat alle schepsel in de nabijheid behalve zijn vijanden daar voor hem zich bevend tracht te verschuilen. Woest wringt hij zich heen en weer en bliksemsnel slaat hij zijn scherpe klauwen uit naar den vijand, die 'm 't dichtst is genaderd. Ha, eindelijk heeft hij hen kunnen treffen. Hij ruikt het bloed van zijn belagers, hij . . .

Met een schok komt Bronzo tot zichzelf, het droombeeld is plotseling verdwenen en hij ontwaakt in zijn kerker door het geroep en de kreten van de jongens en den toeschietenden oppasser die het arme kereltje met zijn verscheurde hand, dat kermend voor Bronzo's kooi ligt, omringen en dan ijlings wegvoeren. Het duurt nog geruimen tijd voor de beer, die woest en kwaadaardig door zijn kooi rent, in zijn nachthok kan worden gedreven en de rust in den tuin is weergekeerd.

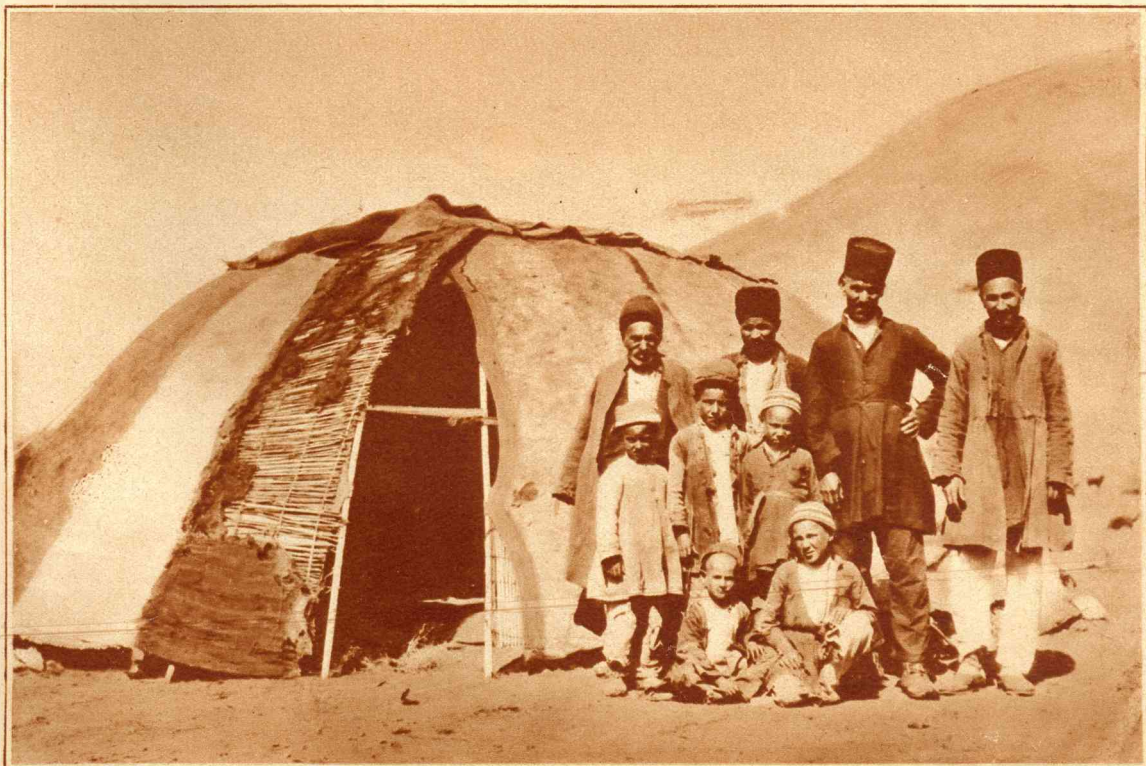
Courantenbericht.

„Gisteren heeft zich in onze diergaarde een „droevige gebeurtenis afgespeeld welke doet zien, „dat de in gevangenschap levende roofdieren, „hoe tam ze dan ook ten slotte mogen schijnen, „hun waren aard niet verloochenen.

„De groote grizzly, die reeds jaren tot de be- „volking van den dierentuin behoort, bij de be- „zoekers van den tuin beter bekend onder den „naam „Bronzo”, heeft een twaalfjarigen jongen „ernstig verwond.

„Deze jongen, de twaalfjarige J. v. D., had zich „vergezeld van eenige vriendjes met niet genoeg te „laken onvoorzichtigheid binnen de omrastering „begeven welke de berenkooi van het voetpad „scheidt. Hoe zich een en ander vervolgens precies „heeft toegedragen, is uit de verwarde verhalen „van de doodelijk verschrikte jongens niet op te „maken, maar op een gegeven oogenblik schijnt de „beer die oogenschijnlijk rustig sliep, een verwoeden „slag gedaan te hebben naar de hand van genoem- „den J. v. D. die vermoedelijk roekeloos zijn hand „door de tralies had gestoken.

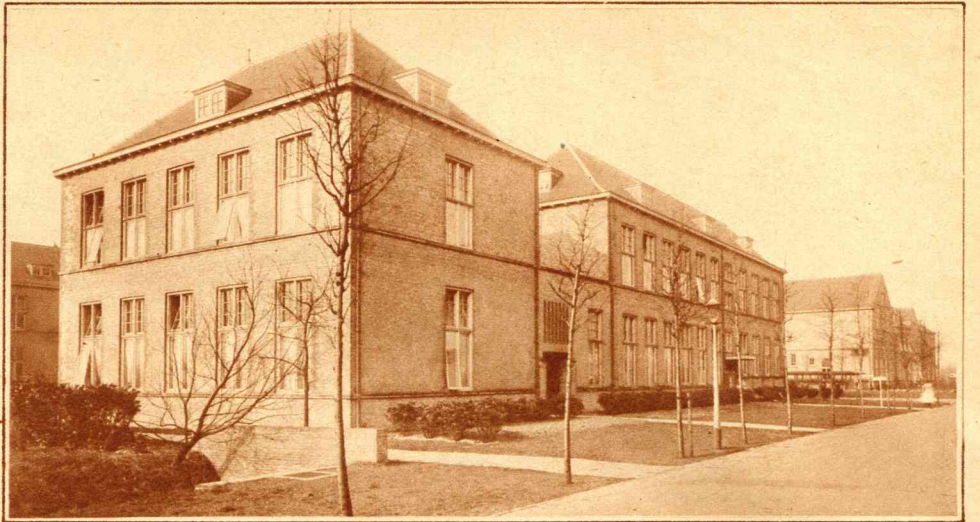
„De knaap, wiens hand als gezegd ernstig is „verwond, is onmiddellijk naar het stedelijk zie- „kenhuis overgebracht. De doctoren hopen de „hand te kunnen behouden.”

Zwerpende nomaden, die het reizen in Perzië wel eens onveilig maken, voor hun tent.

GEMENGD FOTONIEUWS

Vrijdag j.l. is te Leiden als onderafdeeling van het Academisch Ziekenhuis een nieuwe Kliniek voor Huid- en Geslachtsziekten officieel geopend.

Zaterdag is aan het Moerbeikade een nieuw complex woningen (het vijfde) van de Algemeene Coöperatieve Woningbouwvereniging met eenige plechtigheid in gebruik genomen. Dat de architect, de heer Hoogeveen, voor dit complex woningen van bescheiden huurprijs een aantrekkelijk type ontwierp, toont onze foto.

Woensdag j.l. mocht te Den Haag de heer F. C. A. Buys den dag herdenken, waarop hij voor 40 jaar benoemd werd tot ridder in de Militaire Willemsorde. Hij is bovendien de eenige, die de drie onderscheidingen van Ridder M.W.O., Broeder Nederl. Leeuw en zilveren medaille Oranje Nassau-orde tegelijk bezit.

Mej. Marie v.d. Vijver ontving de vorige week in den Dierentuin eveneens het Witte Mobilisatiekruis als erkenning van hare verdiensten door volkszanguitvoeringen voor gemobiliseerden.

De heer J. v.d. Spek hoopt op 27 dezer zijn zilveren jubilé te vieren als steendrukker bij de fa. Mortelmans te s-Hage.

Slechts enkele weken na zijn val is de voormalige Spaansche dictator, generaal Primo de Rivera, te Parijs vrij plotseling overleden.

De nieuwe burgemeester van Oegstgeest, de edelachtbare heer A. J. van Gerrevink, deed Woensdag van verleden week zijne intree in zijn nieuwe gemeente. Op de grens van Leiden en Oegstgeest boden de jongedames Zandbergen en Singeling mevrouw van Gerrevink bloemen aan.

Zondag a.s. hoopt de heer H. G. Schleicher zijn zilveren dienstjubilé te vieren bij de Haagsche Gemeente-Reiniging.

Het Nederlandsche Hockeyteam, dat Zaterdag j.l. een fraaie 4-0 overwinning op België behaalde. Achterste rij v.l.n.r. De Waal, Hardebeek, Tresling. Midden idem: De Looper, v. d. Rovaert, v. Lierop. Voor: Maas, Jannink, Dupon, v. Wijk, v. Tienhoven.

SPORT IN DE RESIDENTIE

Zondag is onze fotograaf eens bij Quick—S.V.W. op bezoek geweest. De tweede klassers komen zoo zelden aan de beurt, dat het nu toch wel eens hoog tijd werd.

Door de huldiging van Meijer kreeg deze ontmoeting een bijzonder tintje. Genoemde ras-Quicker speelde n.l. Zondag zijn 250sten wedstrijd voor de haantjes, een feit, dat in dezen tijd van overschrijvingen en spelersgeronsel ongetwijfeld weldadig aandoet. Ja, ze zijn er nog wel, de goede clubmensen, doch men vindt ze bij voorkeur niet meer in de eerste klasse.

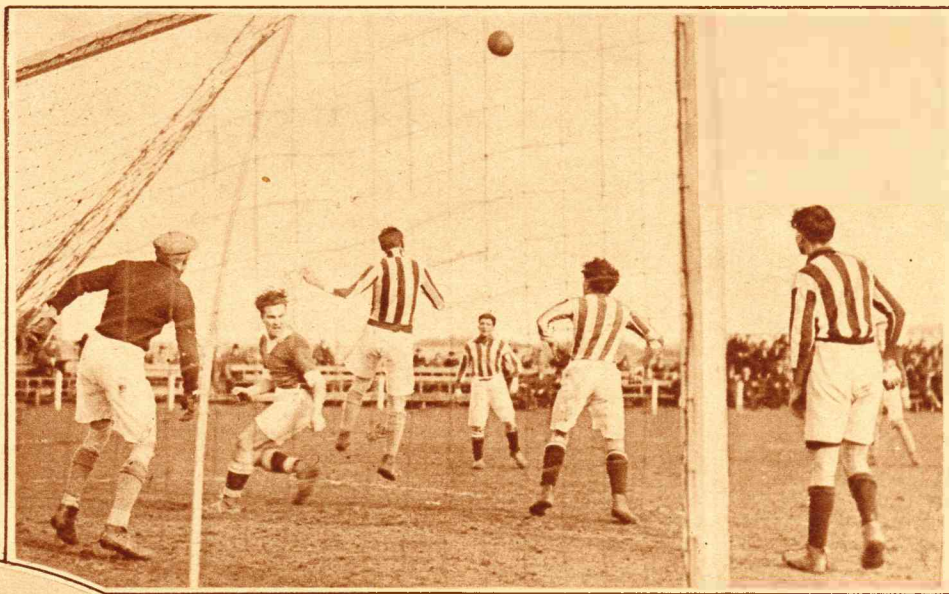
Quick heeft het seizoen beëindigd met een eclatante overwinning op S.V.W. De haantjes hebben een uitstekend seizoen achter den rug. Volgend jaar een paar trapjes hoo-

ger, en Quick klopt weer aan de poorten der 1ste klasse. Het zij zoo.

Nu koning voetbal ons weinig schoons meer kan bieden, gaan we ons zoo langzamerhand voorbereiden op de zomersporten. Daarbij zal de residentie toch zeker wel een krachtig woordje meespreken.

balbehandeling en spelverdeling. Of hij zich straks in het internationale milieu zal thuis voelen dient te worden afgewacht. Hij zou niet de eerste goede clubspeler zijn, die in het nationale team tegenviel. Trainer Glendenning zal den Deventer-naar echter wel vertellen, hoe hij over zijn planken-koots moet heen komen.

De tweede wijziging was eigenlijk, na de uitlatingen van Vermetten ten gunste van zijn club-

Spelmoment uit den voetbalwedstrijd Quick—S.V.W. Aanval der Haantjes op het doel der gasten.

De bekende Quick-speler H. C. Meijer werd voor de ontmoeting Quick—S.V.W. gehuldigd in verband met zijn 250sten wedstrijd. De voorzitter van Quick biedt Meijer namens de vereeniging een krans aan.

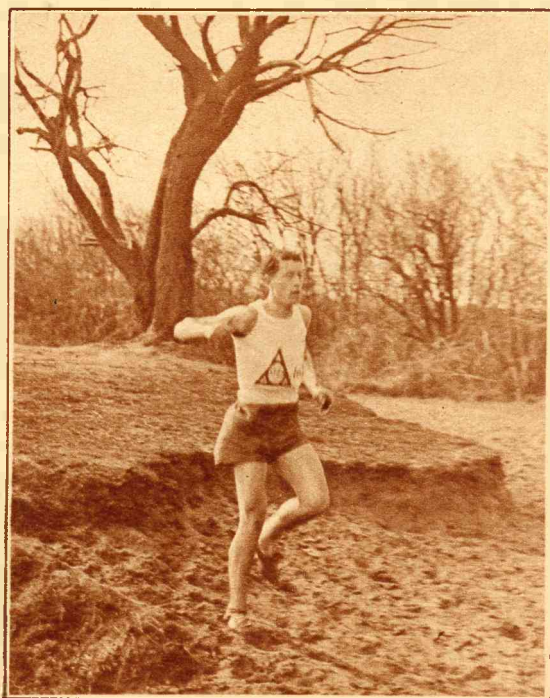
← Een aardig plaatje van Meijer's huldiging. Het jongste Quick-aspirantje, Gerardts, zoon van den bekenden vroegeren rechtsbuiten van Quick, brengt Meijer hulde.

Het Nederlandsch Elftal voor den wedstrijd tegen de Italianen op 6 April is na de districts-wedstrijden te Groningen gekozen. Na den met 1—0 gewonnen wedstrijd tegen de Belgen in December j.l. zijn slechts twee noodzakelijke wijzigingen aangebracht.

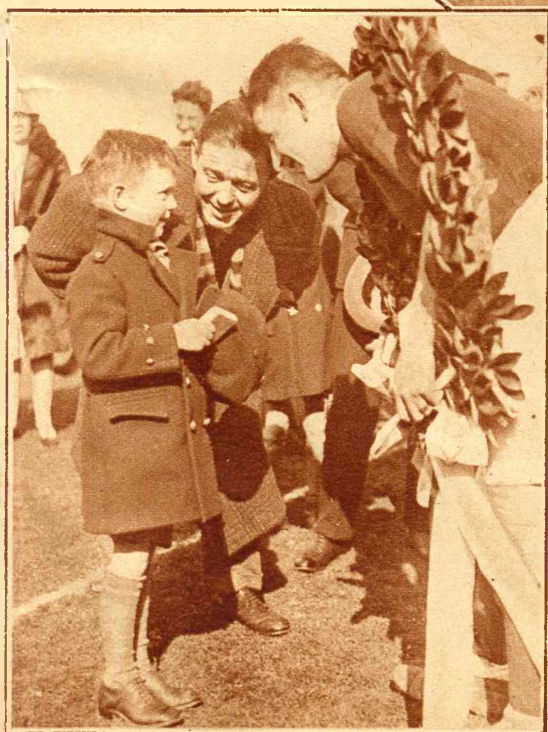
De eerste is de vervanging van den naar Indië vertrokken Bakhuijs. Juist omdat de Zwollenaar in genoemden wedstrijd tegen België zoo uitstekend speelde, is de bezetting der gewichtige midvoorplaats ineens weer een probleem geworden. Men heeft thans den Go-Ahead-man De Kreek opgesteld, een speler, die in zijn vereeniging op den voorgrond treedt, door het maken van vele doelpunten niet alleen, doch ook door zijn goede

genoot, eveneens noodzakelijk. Als je in je tegenwoordigende ploeg een back hebt, die zelf vertelt, dat zijn partner en clubgenoot stukken beter is en in verband daarmee dringend verzoekt dezen op te stellen, ja, dan moet je zoo'n speler nemen. Gelukkig is Denis niet de eerste de beste. Wij gelooven dan ook zeker niet, dat de Technische Commissie met dezen ruil bekocht zal zijn. Alleen begrijpen wij niet goed, dat geen van de heeren zelf heeft gezien dat Denis weer in zoo'n grootschen vorm was. Niet elk voetballer zou voor een milde geste als die van Vermetten te vinden zijn geweest.

Overigens bestaat de ploeg uit oude krachten, die allen reeds eerder speelden. In de districts-wedstrijden te Groningen zijn dus blijkbaar geen buitengewone krachten op den voorgrond getreden. Wij hopen van harte dat het op Zondag 6 April a.s. goed zal gaan. Een overwinning op deze Italiaansche voetbalsterren van de allereerste grootte zou onze danig geschokte internationale reputatie zeker geen kwaad doen.

Athletiekwedstrijden van de Zwaluwen. Ter gelegenheid van haar 10-jarig bestaan organiseerde de Athletiekvereeniging De Zwaluwen een nationalen veldlooptag in de omgeving van Meer en Bosch. De winnaar van de A klasse, Jan Zeegers, in volle actie in het moeilijke quinterein.

Waar is mijn Vader?

EERSTE HOOFDSTUK
GEVOELEN EN SPOREN

In mijn werk beschouw ik iedere persoon, die een rok draagt, als een dame, zolang de wet niet bewezen heeft, dat zij iets anders is. Of het de gescheurde en gevlechte kleding is van de vrouw, die met een fruitstalletje op de markt staat, of de zijden sleep van een filmster, die zich op straat haar diamanten heeft laten ontroofen, of de zwarte japon van middelbaren leeftijd eener huismoeder, die hulp zoekt tegen de verleidingen, waarin haar echtgenoot zwelgt — al de draagsters zijn dames, en als zoodanig worden ze door Hawes aangediend. Eigenlijk overdrijft hij die goede gewoonte. Hij spreekt van zijn wasch-dame, en op een goeden dag kwam hij eenigszins opgewonden vertellen, dat de dame, die juist vertrokken was, al het kleingeld uit de zakken van zijn overjas had meegenomen.

Toen Hawes dus een dame aankondigde, nam ik mijn voeten van mijn lessenaar, legde den brief neer, dien ik aan het lezen was, en stond alvast op. Na mijn eersten blik op de nieuwe bezoeker gooide ik mijn sigaar weg en trok (zoo werd mij later verteld) mijn das recht. Dit was geen cliënte, zooals er meestal kwamen — ik begreep het aanstonds uit de manier, waarop ze de kamer binnenkwam. Al was ze nog zoo in de war, ze bewoog zich gracieus, en toen ze haar voile opsloeg, zag ik een gelaat, dat bleek was, fijn van trekken en jong.

„Ik heb geen kaartje gegeven,” zei ze, toen ze me omlaag zag kijken naar het kaartje, dat Hawes gewoonlijk op den hoek van mijn werktafel legt. „Ik wou uw raad vragen, en ik dacht, dat de naam van geen belang was.”

Ze werd wat kalmer, geloof ik, door de ontdekking, dat ik een heel stuk ouder was dan zij. Ik zag, dat ze steelsgewijze keek naar de grijzende plekken bij mijn ooren. Niet, dat ik zoo oud was — vijf en dertig — maar in mijn familie houden de mannen lang hun haar, maar het wordt vroeg grijs — wel nuttig in zaken, maar in den gezelligen omgang minder aangenaam.

„Wilt u niet gaan zitten?” vroeg ik, en ik schoof een stoel aan, zóó, dat het licht op haar gelaat viel, terwijl ik zelf in de schaduw bleef; een truc, die iedere dokter en iedere advocaat kent. „Wat den naam betreft, misschien is het beter, dat u me eerst uw moeilijkheden zegt; daarna, als ik het noodzakelijk acht, zal ik den naam vragen.”

Dit vond zij goed en eenige oogenblikken bleef ze zwigend zitten, door het venster starend naar de huizen aan den overkant. In het morgenlicht werd mijn eerste indruk bevestigd. Maar al te vaak openbaart het opslaan van de voile in mijn kantoor sporen van tranen, of rouge, of losbandig leven. Deze cliënte wendde onbevangen naar het venster een ongerimpeld gezicht met een natuurlijke fraaie, hoewel nu bleke huid. Vanwaar ik zat, toonde zij een aantrekkelijk profiel, ondanks de uitdrukking van droefheid. Haar eerste verwarring was voorbij, zij dacht nu alleen aan de zaak, waarvoor ze hier was.

„Ik weet niet goed, hoe ik beginnen moet,” zei ze, „maar veronderstelt u eens,” — ze sprak langzaam — „veronderstel, dat een man, een zeer bekend man, zijn huis verliet zonder waarschuwing, en zonder andere kleeven mee te nemen, dan die hij aanhad, en als hij gezegd had, dat hij thuis zou eten — en hij... hij...”

Zij zweeg alsof haar stem haar begaf.

„En hij komt dan niet?” trachtte ik haar te helpen.

Ze knikte, in haar tasch grijpend naar 'n zakdoek.

„Hoe lang is hij nu weg?” vroeg ik. Het was niet de eerste keer, dat een dergelijk verhaal mij gedaan werd; maar een zóó jonge vrouw te verlaten... en zoo mooi...

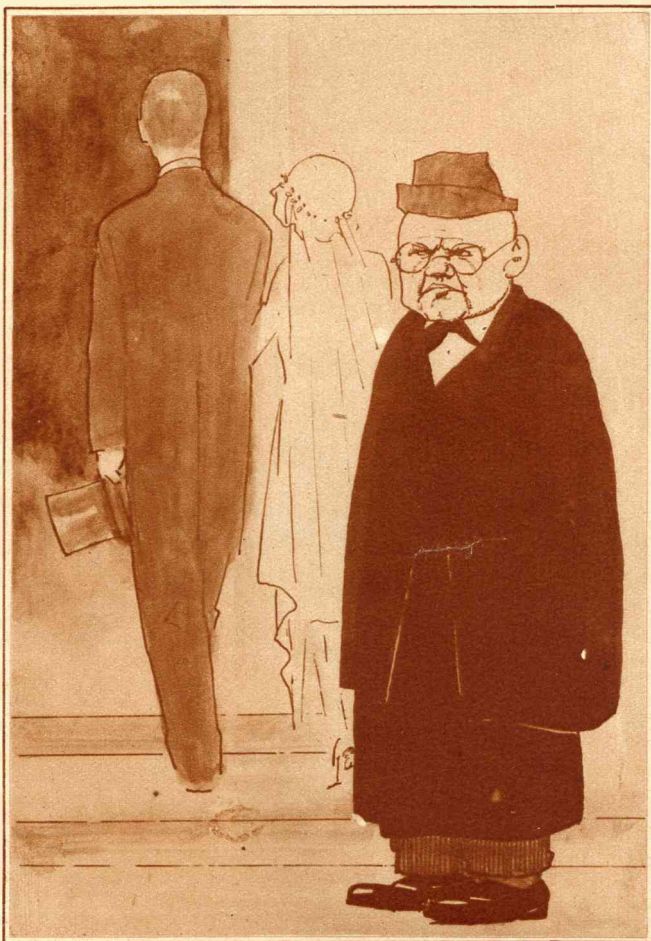
DOOR MARY ROBERTS RINEHART

„Tien dagen.”

„Dan wordt het tijd, dat er iets gedaan wordt,” ze ik en ik stond op. Ik wist niet hoe 't kwam, maar rustig blijven zitten, kon ik niet. Een advocaat, vind ik, moet beginselen hebben; ik voor mij kan nooit hooren van een man, die zijn vrouw verlaat, of ik voel me diep verontwaardigd; misschien de deugdzaame toorn van den ongetrouwde. „Maar u zult me iets meer moeten vertellen. Had die heer ook slechte gewoonten? Dat wil zeggen — eh — dronk hij?”

„Niet buitensporig. Hij moest trouwens in dat

Professor Priem Pruttelt:

Het moderne meisje is gemakzuchtig.
Zelfs Fanny Flapuit trouwt en laat mij,
haar oudoom, voortaan het werk doen.

opzicht voorzichtig zijn van den dokter. Hij speelde wel eens om geld, maar ik... geloof, dat hij nogal gelukkig was.” Zij kreeg een kleur.

„Getrouwd zeker?” vroeg ik terloops.

„Weduwnaar. Zijn vrouw stierf, toen ik...”

Zij zweeg en beet zich op de lip. Dus het was toch niet haar man? Zonderling — juist op dat oogenblik kwam de zon door en maakte 'n vijvertje van licht voor haar voeten, op het stoffige kleed met de vlekken.

„Het is mijn vader,” zei ze eenvoudig. Ik voelde me onzinnig opgelucht. Maar nu moest ik ook meteen de zaak van een heel anderen kant bezien.

„En u kunt absoluut geen verklaring vinden voor zijn verdwijning?”

„Absoluut niet.”

„En u hebt niets van hem gehoord?”

„Geen woord.”

„Bleef hij wel eens meer een poosje weg, zonder dat hij er u over gesproken had?”

„Nee, nooit. Hij was dikwijls weg, maar ik wist altijd, waar ik hem vinden kon.” Haar stem brak

weer en haar kin trilde. Ik achtte het raadzaam haar wat gerust te stellen.

No. 1

„We moeten ons niet ongerust maken voor we zeker zijn, dat de zaak ernstig is. De dingen, die er het onbegrijpelijkste uitzien, hebben soms de eenvoudigste verklaring. Hij heeft misschien geschreven en de brief kan verdwaald zijn. Of... zelfs een klein ongeval zou...” Ik zag, dat ik me versprak. Ze werd wit en haar oogen gingen wijd open. „Maar dat is natuurlijk niet waarschijnlijk. Hij had natuurlijk papieren bij zich, die zijn identiteit bewezen.”

„Hij had zijn zakken altijd vol brieven en zoo,” stemde ze gretig toe.

„Vindt u niet, dat ik zijn naam moest weten?”

Buiten 't kantoor hoeft die niet te komen, en u weet, het is hier toch een bewaarplaats van geheimen.”

Langzaam keerde haar gelaatskleur terug en ze glimlachte.

„Mijn naam is Fleming, Margery Fleming,” zei ze na 'n korte aarzeling. „en mijn vader, mr. Allan Fleming is de naam. O, meneer Knox, wat moeten we doen! Hij is al meer dan een week weg!”

Geen wonder, dat zij de identiteit van den vermiste had willen verzwijgen. Dus Allan Fleming was zoek! Zeer zeker zou een groot aantal hoogst respectabele burgers wenschen, dan hij nooit terecht kwam. Fleming, schatmeester van den staat, vroolijk in den omgang, verfiend in zijn manieren, had zijn succes in de politiek aan min of meer misdadige practijken te danken!

Buiten het kantoor hoorde ik een jongen neuriën. „Er was ereis een molenaar, die in zijn molen zat,” zong hij. De melodie herinnerde mij aanstonds aan een protest-mee-ting, een jaar tevoren. Daar hadden we een paar uur lang gefoeterd tegen de overheersch-ning van geweld en list. We hadden een liedje gezongen op deze zelfde wijs en nu, terwijl dit bleke meisje tegenover mij zat, kwamen de woorden in al hun brutale waarheid mij voor den geest. Het liedje was gedrukt en aan de aanwezigen rondgedeeld.

„Er stond eens een regeeringshuis

Tegen een heuvel aan.

Het was voor dieven veel te zwaar,

Dus zal 't er nog wel staan.

Ze grijpen links, ze grijpen rechts

En Fleming grijpt zoo vlug.

Ze sleepen mee met wagens vol

En brengen 't nooit terug.”

Met een huivering verjoeg ik het lied uit mijn gedachten.

„Ik kan u niet zeggen, hoe het mij spijt,” zei ik; hoe hij zich ook gedragen mocht hebben, hij was haar vader. „En er zijn natuurlijk tal van redenen, waarom dit niet bekend moet worden, althans voorloopig niet. Goed beschouwd... zooals ik zei, er zijn wel tien verklaringen mogelijk en de eischen der politiek...”

„Ik haát de politiek,” riep ze opeens. „Het woord alleen staat me al tegen. Als ik lees van vrouwen die willen... willen stemmen en zoo, dan vraag ik me af, of ze wel weten, wat het zeggen wil, vriendelijk te moeten zijn tegen afschuwelijke menschen, lui die in de gevangenis hebben gezeten en zoo. Onze laatste butler was kampioen-bokser; nu begrijpt u genoeg.” Zij ging rechtop zitten met haar handen op de leuning van haar stoel. „O ja, nog iets, meneer Knox. Den dag nadat vader vertrok, is Carter ook verdwenen. We hebben hem niet meer gezien.”

„Carter was de butler?”

„Ja.”

„Een blanke?”

„O ja.”

„En hij vertrok zonder u te waarschuwen?”

„Ja. Hij heeft nog bediend aan de lunch der dag nadat vader wegging en de meiden zeggen, dat hij onmiddellijk is uitgegaan. 's-Avonds bij het

diner was hij er niet — maar 's avonds laat is hij teruggekomen, en hij kwam met zijn eigen sleutel door de bedienden-ingang binnen. De meiden zegden, dat hij in huis geslapen moet hebben, maar hij was alweer weg vóór het personeel op was en we hebben hem daarna niet meer gezien."

Ik nam me voor dien butler niet te vergeten. "We komen op dien Carter nog wel terug," zei ik. "Uw vader is toch niet ziek geweest? Ik bedoel zoo in den laatsten tijd."

Zij dacht even na.

"Niet dat ik me kan herinneren, behalve dat hij een tand heeft laten trekken." Mijn glimlach bemerkte ze aanstonds. "O, ik weet wel, dat u daar niets aan hebt," zei ze, "maar ik heb zoolang over alles nagedacht, dat ik haast niet meer denken kan. Ik draai aldoor in een kringetje rond."

"U hebt niets gemerkt van geestesstoring — verlies van geheugen of zoo?"

Haar oogen schoten vol tranen.

"Hij vergat mijn verjaardag, veertien dagen geleden," zei ze. "Het was de eerste, die hij vergat, van alle negentien."

Negentien! Vijf en dertig min negentien is zestien.

"Ik bedoel dit," legde ik uit. "Sommige personen lijden wel eens aan plotselinge, onverklaarbare afwijkingen van hun geheugen, en in die tijden gaan ze bijna altijd van huis. Heeft uw vader veel zorg gehad den laatsten tijd, ergens over getobd, dat u weet?"

"O, hij was heelemaal van streek. Hij was erg prikkelbaar, zelfs tegen mij, en tegen de bedienden was hij eenvoudig verschrikkelijk. Behalve tegen Carter — tegen Carter was hij nooit onaardig. Maar ik geloof niet, dat het verlies van geheugen is. Als ik me voorstel, hoe hij dien morgen keek, begin ik te denken, dat hij van plan was weg te gaan. Dat is op zichzelf al een bewijs hoe hij veranderd was, als hij erover kon denken heen te gaan en mij aan mijn lot over te laten."

"Hebt u dan geen broers of zusters?"

"Niemand. Ik kwam naar u toe..." Zij voltooide den zin niet.

"Ja, vertelt u me waarom u juist naar mij toekwam," drong ik aan. "U begrijpt, dat ik dat heel aangenaam en vereerend vind!"

"Ik wist niet tot wien ik me wenden zou," bekende ze, "en toen nam ik het adresboek en zocht in de lijst van beroepen naar de advocaten. Toen deed ik mijn oogen dicht en legde mijn vinger op goed geluk op de bladzijde. Hij wees precies naar uw naam."

Ik ben bang dat ik bloosde bij die mededeeling, maar het was een nuttige afkoeling. Een oogenblik later lachte ik.

"Laten we het beschouwen als een goed voor-teken," zei ik. "In ieder geval zal ik mijn uiterste best voor u doen. Maar ik ben geen detective, miss Fleming. Vindt u niet, dat we er een moeten raadplegen?"

"Alstublieft geen politie!" zei ze verschrikt. "Ik dacht, dat u misschien iets zou kunnen doen zonder er een detective in te mengen."

"Als u me dan eerst eens precies vertelde, wat er gebeurd is op den dag, dat uw vader heenging. De kleinigheidjes ook — dat kunnen strootjes zijn, die de een of andere richting uitwijzen."

"Dan zal ik bij het begin beginnen," sprak ze. "We wonen op Monmouth Avenue — wij tweeën en het personeel: een keukenmeid, twee dienst-meisjes, een werkmeid, de butler en een chauffeur. Mijn vader brengt een groot deel van zijn tijd in de hoofdstad door en in de laatste twee jaren, sinds mijn oude gouvernante naar Duitschland terug is, ga ik in dien tijd gewoonlijk naar de zusters van mijn moeder te Bellwood, miss Letitia en miss Jane Maitland."

Ik knikte: de dames Maitland kende ik heel goed. Ik had het laatste jaar voor miss Letitia vier verschillende testamenten gemaakt.

"Mijn vader ging weg den tienden Mei. U zegt, dat ik er alles van vertellen moet, maar er is niets van te vertellen. We hebben een auto, maar die was juist in de reparatie. Vader stond na het ontbijt op van tafel, nam zijn hoed en liep de deur uit. Hij was nogal boos om een brief, dien hij aan tafel had zitten lezen."

"Zou u dien brief kunnen vinden?" vroeg ik ug.

"Dien heeft hij meegenomen. Ik wist, dat hij an streek was, want hij zei niet eens, dat hij heen

ging. Hij nam een taxi, en ik dacht, dat hij naar zijn kantoor ging. Maar de typiste zegt, dat hij er niet geweest is. Hij is ook niet in Plattsburg, want daar hebben ze iederen dag geprobeerd hem intercommunaal op te bellen."

Ondanks haar openhartig gezicht kreeg ik den indruk, dat ze iets verzweg.

"Waarom vertelt u me niet alles?" vroeg ik. "Wat u verzwijgt kan wel juist het punt zijn, waar het op aankomt."

Zij bloosde. Toen deed ze haar zakboekje open en overhandigde mij een strook ruw papier. Daarop stond, in stordige cijfers, het getal 1122. Meer niet.

"Ik was bang, dat u me uit zou lachen," zei ze. "Het lijkt zoo onnoozel! Ziet u, den tweeden avond, dat vader weg was, voelde ik me zenuwachtig en kon niet slapen. Ik verwachtte hem ieder oogenblik en bleef liggen luisteren, of ik zijn stap op de trap hoorde. Om een uur of drie was ik er zeker van, dat ik iets hoorde in de kamer

LORRE

*Lorre was de laatste dagen
Heelemaal niet in d'r schik.
Was zij anders nogal spraakzaam,
Thans gaf Lorre haast geen kik.
Stiekum zat zij in haar hoekje,
Liet haar warm prakje staan.
Als Mevrouw wou koppiekraumen
Keek zij haar verdrietig aan.*

*Man," zei Moeder tegen Vader,
„t Gaat met Lorre vast verkeerd.
Zie haar nou eens lodd'rig kijken.
't Praten heeft zij al verkeerd."
„Kom," zei Vader, „t gaat wel over,
Geef d'r maar eens asperien,
Is ze morgen weer zoo lekker
Als een kip, dat zal je zien."*

*Lorre voelde 't einde naderen,
Lorre leed ondraaglijk pijn.
Tegen papegaaienziekte
Helpt geen enkel medicijn.
En toen op een zek'ren morgen
Moeder vroeg: „Hoe gaat het schat?"
Zag zij, dat haar lieve Lorre
's Nachts den geest gegeven had.*

*Lorre rust nu in een kistje,
Aan het randje van de sloot.
Op een prettig, zonnig plekje
In der aarde diepen schoot.
't Kinderlooze echtpaar, dat steeds
Lorre teeder had bemind,
Verloor om 't zoo eens uit te drukken
In 't stomme dier zijn eenig kind.*

onder de mijne — een soort gekraak alsof iemand voorzichtig rondsloot. Ik was blij, want ik dacht, dat het vader was. Maar ik hoorde hem de deur van zijn slaapkamer niet sluiten, en ik werd hoe langer hoe klaarder wakker. Eindelijk stond ik op en ging door de hall naar zijn kamer. De deur stond op een kier, ik stak mijn hand naar binnen en draaide het electrisch licht aan. Ik had het onverklaarbare gevoel, vóór ik naar binnen keek, dat er iemand vlak bij me was, maar de kamer was leeg en de hall ook."

"En de strook papier?"

"Toen ik zag, dat de kamer leeg was ging ik erin. Het papier zat met een speld op het bed, op vaders kussen. Eerst dacht ik, dat het verloren was of er op was gewaaid, maar toen ik de speld zag schrok ik. Ik ging terug naar mijn kamer en belde Annie, het tweede meisje, die meteen zoo'n beetje mijn kamenier is. Het was half vier toen Annie beneden kwam. Ik nam haar mee naar vaders kamer en wees haar het papier. Ze wist zeker, dat het er nog niet was, toen ze om negen uur de dekens had teruggeslagen."

"Elf twee en twintig," herhaalde ik. "Tweemaal elf is twee en twintig, maar daar hebben we niet veel aan."

"Nee," beaamde ze. "Ik heb al gedacht, dat het misschien een telefoonnummer was en ik heb alle nummers 1122 in de omgeving opgebeld."

Onwillekeurig lachte ik en na een paar seconden glimlachte ze zelf ook.

"We hebben geen erg schrandere invallen," zei ik eindelijk. "In ieder geval miss Fleming, als ik de zaak heel ernstig vond, zou ik niet lachen, maar ik twijfel er niet aan, of in een paar dagen is alles in orde. Maar om op dat papiertje terug te komen — hebt u het personeel laten wekken en het huis laten doorzoeken?"

"Ja: Annie zei, dat Carter thuis gekomen was en ze ging naar boven om hem te wekken, maar ofschoon zijn deur van binnen gesloten was, gaf hij geen antwoord. Annie en ik draaiden boven alle lichten van de trap en de benedengang aan. Toen gingen we samen naar beneden en keken rond. Alle ramen en deuren waren dicht, maar in vaders studeerkamer, op de eerste verdieping, zagen we de laden van het bureau openstaan. En in de bibliotheek was het kleine kastje van mijn bureau, waar ik het huishoudgeld in bewaar, opengebroken en het geld was weg."

"En u vermiste niets anders?"

"Niets. Het zilver op het buffet in de eetkamer, allerlei kostbare dingen in het kabinet in de huiskamer, niets was aangeroerd."

"Misschien is het Carter geweest," peinsde ik. "Wist hij, waar u het huishoudgeld bewaarde?"

"Mogelijk wel, maar ik denk het niet. Bovendien, als hij stelen wou, kon hij veel kostbaarder dingen nemen. Mijn juweelen en die van mijn moeder lagen in mijn kleedkamer, en die was niet op slot."

"En zijn ze daar niet aan geweest?"

Ze aarzelde.

"Er aan geweest wel," gaf ze toe. "Mijn grootmoeder liet aan elk van haar kinderen een aantal losse parels na. Die bewaarde ze ongeregen, een bijzondere liefhebberij van haar. Tante Jane en tante Letitia hebben de hare altijd zoo bewaard, maar mijn moeder had van de hare allerlei dingen laten maken, allemaal ouderwetsche dingen. Die waren in een gesloten la in mijn zitkamer, waar ik ze altijd bewaard heb. Den volgenden morgen was de la los en stond half open, maar er was niets weg."

"Had u daar al uw juweelen?"

"Alles, behalve één ring, dien ik bijna nooit afdoe." Ik volgde haar blik. Door haar handschoenen heen was de vorm zichtbaar van een ring met één steen. "Negentien van de..." Ik gaf mij zelf 'n standje en stond op.

"Het ziet er niet uit als een gewone inbraak," zei ik. "Maar ik ben bang, dat ik niet genoeg fantasie heb. Wat u me verteld hebt, moet eten en drinken zijn voor menschen met een gave voor ontleding en combinatie. Mijn geest gaat niet zoo makkelijk dien kant uit. Negentien van de vijf-en dertig blijft zestien, volgens mijn nuchtere manier van denken, maar ik ken menschen, die er gemoedereerd nul van zouden maken."

Misschien begon ze te vreezen, dat ik niet goed wijs was; haar gezichtje stond althans weer even wanhopig als in het begin.

"We moeten hem vinden, meneer Knox," drong ze aan, terwijl ze opstond. "Als u een detective kent, dien u zeker kunt vertrouwen, laat hij u dan alstublieft helpen. Maar u begrijpt, dat de onverklaarbare afwezigheid van den schatmeester zoolveel mogelijk geheim moet worden gehouden. Van één ding ben ik zeker: hij blijft niet vrijwillig weg, hij wordt gedwongen! U weet niet wat voor vijanden hij heeft — mannen als Schwartz, die geen principes en geen geweten hebben."

"Schwartz!" herhaalde ik verbaasd. Henry Schwartz was de leider van zijn partij in den staat: de man, van wien één zijner tegenstanders bij een verkiezing had durven zeggen, dat hij op een zoo laag peil van menschelijkheid stond, dat er een wonder van den hemel noodig zou zijn, om hem op te heffen tot het peil van totale nietswaardigheid. Hij nu en Fleming werden algemeen beschouwd als de kapitein en de eerste luitenant van de rooversbende, die toen het schip van onzen staat bestuurde.

"Meneer Schwartz en mijn vader zijn bondgenooten in de politiek," legde het meisje blozend uit. "maar ze zijn geen vrienden. Mijn vader is een heer..."

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

EEN KLEIN NACHTZAKJE

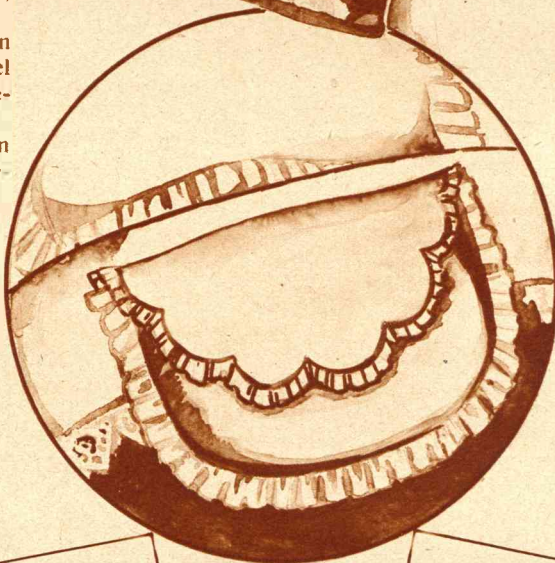
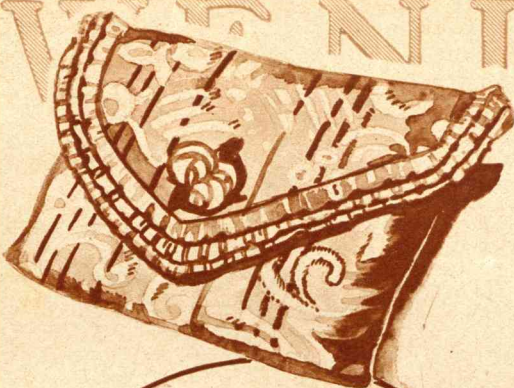
In deze dagen van ragfijne lingerie en nachtjaponnen is 't tasje, waarin men deze dingen bergt, klein en sierlijk.

Het tasje waarover we hier spreken, is 32×22 c.M. We maken het van zijden brocaatstof. Een lapje, overgehouden van meubelbekleding of gordijnen, kan zeer goed dienst doen.

We knippen een stuk van $67\frac{1}{2} \times 35$ c.M., en nemen taffetas of zijde voor de voering, $2\frac{1}{2}$ of 3 el fijne kant van 1 tot $1\frac{1}{2}$ c.M. en een klein toefje bloemen voor garnering.

Neem eerst het stuk $67\frac{1}{2} \times 35$ brocaat, en knip een einde in een punt van $12\frac{1}{2}$ c.M., om de enveloppeklep te maken. De beste manier om dit te doen is, 't stuk over de lengte in tweeën te vouwen en zoo de punt te knippen. Knip een stuk zijde van dezelfde grootte voor de voering $67\frac{1}{2} \times 35$ c.M. Zoom dit aan elkaar, 6 mm. voor de zoomen. Laat het onderste einde onafgewerkt.

Draai het materiaal met den goeden kant naar buiten en zoom

VOOR DE FIJNE NACHTJAPON

den onderkant onzichtbaar. Nu moet de korte kant omgeslagen worden, ongeveer 19 c.M., om den zak te vormen. Naai de zijkanten dicht met onzichtbare steekjes. Sla vervolgens het punt-einde over tot dat de punt den onderkant van den zak raakt. De vouw bovenaan wordt even ingestreken.

Nu kan het kantje aangezet worden. De kantstrookjes komen ruim. Leg het goed rondom den kant der punt met 3 over elkaar liggende rijen. Naai het keurig netjes vast, en zorg er voor, dat de steekjes niet door de voering komen. De overslag wordt met een toefje bloemen versierd, hetwelk we heel goed zelf kunnen maken.

Het zakje is zeer mooi als we kiezen zacht mauve met goudbrocaat; voering van mauve taffetas. Het tweede sacht kan ongeveer op dezelfde manier gemaakt worden, alleen loopt hier de onderkant rond, en is de overslag geschild. Dit zakje is ook rondom met een ruche afgezet.

We maken hetsacht van effen of gebloemde zijde.
L. D. L.

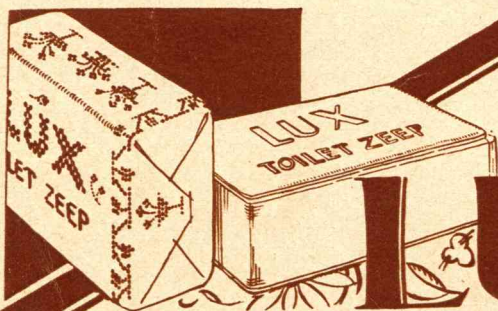
NAMIDDAG

5257. Elegant namiddag-toiletje van bordeauxkleurige crêpe marocain, gegarneerd met fantasiegesp en kraag en manchetten van écaru-kleurige kant. — 5262. Smaakvol namiddag-japonnetje van wollen georgette. Rok met twee klokvolants. Jabot van dezelfde stof met knoopgarneering.

JAPONNETJES

— 5324. Chic japonnetje van groen crêpe satin. Rok vóór met klokvolant. Kraag en manchetten van geplisseerde witte crêpe de chine. — 5322. Namiddag-japon van bedrukt velours transparent, gegarneerd met strik van dezelfde stof en effen biezen van bijpassend effen materiaal.

Zacht — Welriekend — Wit

Dit zijn de drie eigenschappen waardoor vrouwen het een genot vinden zich te wassen met

LUX TOILET ZEEP

25 CENTS PER TABLET

De Opera in een Koffer!

Als reclame offereeren wij een kleine **KOFFERGRAMOPHOON** in rood, blauw en zwart imitatieleder, met gratis 3 Columbia platen.

Prijs f 17.50. - Vraagt Catalogus No. 94

Toonzalen Den Haag: Prinsstraat 36/38
Frederik Hendrikslaan 295

U maakt overal een goeden indruk

wanneer U een onberispelijken boord om heeft. De linnen boorden gaan in de wasch spoedig stuk, de slappe boorden zitten slordig om den hals.

De praktische en hygiënische

Mey's Boorden

met fijn linnen overtrokken

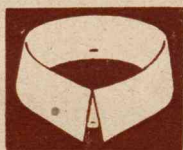
zijn beslist zonder gebreken. Ze zijn helderwit en behouden steeds hun prima pasvorm. Ze worden niet gewasschen, maar na gebruik weggeworpen. Elke boord draagt den firma naam

Mey & Edlich, Leipzig

fl. 1.50 - 1.60 p. dozijn

Sport

International

Den Haag: De Vuurtoren, Prinsstraat 74
F. J. W. Oostendorp, Rembrandtstraat 371
Bern. Engeln, Torenstraat 23
G. F. Feld, Prins Hendrikstraat 75 en Beeklaan 220
Delft: J. F. Kloeg, Jacob Gerritstraat 14
Gouda: C. A. B. Bantzinger, Markt 18
Leiden: A. A. Bisschop, Hoogstraat 19
A. N. Turksma, Haarlemmerstraat 171
Manus Turksma, Haarlemmerstraat 157
Het Boordenhuis, Vischmarkt 7
Maassluis: J. D. den Hengst, Veerstraat 25
M. Poot, Noordvliet 11
Vlaardingen: Jan A. Dulfer, Hoogstraat 210
Voorburg: J. Stijthorst, Julianastraat 22

en verder verkrijgbaar in alle plaatsen. Waar het gewenschte niet verkrijgbaar is, wende men zich tot den Gen.-Vertegenw. J. W. Raeymakers, Claes de Vrieselaan 12a, Rotterdam. Prijslijst met afbeelding veler modellen gratis.

WAAROM

zoudt U een minderwaardig rijwiel kopen. wanneer U onze 1e klas

H. B. S. - AMSTEL

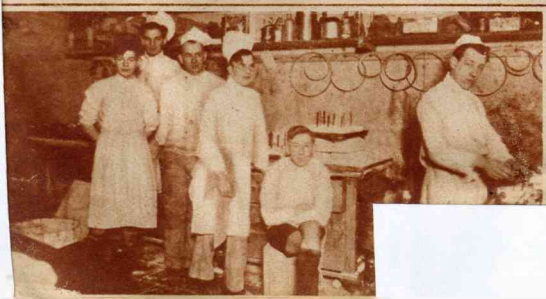
RUDGE WHITWORTH RIJWIELEN

kunt kopen op termijnbetaling met
1.50 per week zonder vooruitbetaling?

W. VAN BEIJEREN

outmanstraat 69-71 - Tel. 30588

grootste Reparatie-inrichting hier ter stede

J. VAN DEYL - BANK
Boekhorststraat 268 - Tel. 1.

GEEN KANS

GEEFT PIETER - DE SMEERPOETS-GEEN KANS

Hij is onzichtbaar en dringt dus heel makkelijk Uw huis binnen, met het stof en de modder van de straat, in het zwart van kachel en kolen, met de etensresten.

Steeds strijdt de huisvrouw tegen hem en in het bijzonder in Pieter's moeilijksten tijd - de schoonmaak.

Laat ons met z'n drieën hem verslaan.

Pieter heeft 3 doods vijanden:

Een goede Huisvrouw, Waschmeisje-zeepoeder en Sneeuwwitgloor.

Zorg vooral in de schoonmaak, dat **Washmeisje** steeds bij de hand is. Gordijnen, tafelkleeden en wollen dekens worden zonder moeite prachtig in een lauw sop gewasschen. En geschilderd houtwerk wordt met **Washmeisje** glanzend nieuw.

Sneeuwwitgloor is niet alleen een goed bleekmiddel, maar voor het reinigen van vloeren, gootstenen, waschtafels en closets is het een onovertroffen reinigings- en ontsmettingsmiddel.

WASCHMEISJE ZEEPPOEDER SNEEUWWIT GLOOR

N.V. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN

SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN.
GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.

REINARI

De Constant Rebecquestraat 86-88 - Tel. 36154

levert U een

PRIMA GRAMOPHOON MET 10 PLATEN

His Masters Voice - Polydor - Columbia - Brunswick enz.
vanaf f 1.50 per week

KOFFERGRAMOPHOONS

His Masters Voice - Polydor - Columbia - Edison Bell - Odeon
vanaf f 1.- per week

Ook wordt door ons vakkundig geplaatst

VOOR SLECHTS VIJFTIEN GULDEN P. MAAND

een complete combinatie van

PHILIPS

INTEEKENBILJET

(Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „'s-Gravenhage in Beeld" a f 1.62⁵ per drie maanden 1)

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adverteeren... is bekend blijven!

Zijt gij te mager?

Sargol vormt mooie, gezonde vrouwen met eleganten lichaamsvorm, krachtige en robuuste mannen.

Zou eenige gezetheid U ook niet eleganter en bekoorlijker maken?

Zoudt gij over Uwe persoonlijke verschijning niet meer tevreden zijn, indien gij 10 of 12 pond meer zoudt wegen. Zoo ja, dan moet gij **Sargol** probeeren; dit zal U schoonheid geven en gevulde lichaamsvormen. Jaren reeds is **Sargol** het hulpmiddel om mannen flink en krachtig te maken en om aan vrouwen elegante lichaamsvormen te geven! Het is ongetwijfeld de doeltreffendste voedingsmiddel die tot heden uitgevonden is.

het nieuwe ei

VAN VE
BEDDENMA
DEN HAAG, S
Pie Heint

INDEN GI
WILT VERKOO

DAN MOET
ARTIKEL BEI
ZIJN.

HET MIDD

OM BEKEND
ZIJN EN TE B
VEN IS

ADVERTEI

VANAF f 1.-

per week worden geleverd:

Karpetten, Tafelkleeden,
Bedden, Dekens, Lingerie,
Stukgoederen, Zeil, Loopers

Tevens

DAMES-, HEEREN- en
JONGENSKLEEDING

voorradij - Prima kwaliteit

157a Boekhorststr. 157a

gesloten huis.

Geheimhouding verzekerd!

ONZE PRIJSVRAAG

Het geweldig succes, dat wij met onze vorige prijsvraag, het letterraadsel, welks oplossing hieronder volgt, mochten oogsten, heeft ons aangespoord, onzen lezers nogmaals een dergelijke puzzle voor te leggen. Evenals de vorige maal stellen wij ook thans weer

50

PRIJZEN

beschikbaar, bestaande uit luxe-klokjes, flacons Eau de Cologne, tabakspijpen, tafelschuiers, lepeldoosjes, vleeschvorkjes, salade-couverts, portemonnaies, portefeuilles, sigaren- en sigarettenkokers, zweefpotlooden, spiegel-plateaux, vulpotlooden, mappen postpapier, kleebrorstels, nesten kelkenbakjes, aschbakken en scheerstellen. Een ruime sorteering dus, waarin elke mededinger wel iets van zijn gading vinden zal.

Deze 50 prijzen worden derhalve verloot onder de inzenders van goede oplossingen der volgende prijsvraag: *Twee zinnen, die een mededeeling bevatten aan onze lezers en waarvan de woorden niet staan, maar aaneengeschreven zijn, hebben wij als het ware in mootjes gehakt, en deze mootjes laten de lezers nu hieronder, in wanorde door elkander gemengd. Zoek nu uit, hoe die twee zinnen luiden, door de mootjes in juiste volgorde te rangschikken, en schrijf ze, natuurlijk met de woorden op van elkander, op een briefkaart, die dan uiterlijk Woensdagavond 26 Maart in ons bezit moet zijn, op ons Hoofdkantoor Stationsweg 95, Den Haag. Ook dezen keer mogen de deelnemers op de adreszijde van hun kaart aangeven, welk van de hierbovengenoemde voorwerpen zij bij voorkeur zouden ontvangen, wanneer het lot hun gunstig is!*

tin	dee	diena	prim	nons	ans	ndenv	jaar	lenn	af	ader	
erk	dezul	bladstel	enva	ogvo	erom	rijg	gang	wed	baar. N	bind	
lenwij	open	Voorhe	emedede	aba	ndenth	lgen.	gaan	va	lingen	an	gelo

De uitslag van onze vorige Prijsvraag

Het letterraadsel, voorkomende in nummer 50 van ons blad, heeft zich in een geweldige belangstelling mogen verheugen. Duizenden oplossingen, waarvan het merendeel juist was, zijn binnengekomen. Ziehier de goede oplossing. De gevraagde woorden waren: *wijd, vesting, eend, acht, aarzelen, pers, wafels, Weenen, uurwerk, tooneel, publiek, cinema, film, winst, gevangenis, nummer, Rembrandt, Tonia, Gezelle, citroen en ijs*. De geheele zin luidt dus: *Wij vestigen de aandacht onzer lezers op een nieuw feuilleton met welks publicatie wij in dit nummer aanvangen*. Na loting is gebleken, dat als prijzen zijn ten deel gevallen aan de navolgende dames en heeren:

Een theekistje aan:

P. Hummelen, Neptunusstraat 59, Scheveningen; K. B. Luyke-Roskott v. d. Berg, Noordeinde 32, Delft.

Een luxe-beeld aan:

G. J. Boot, Kastanjestraat 7, Den Haag.

Een tabakspot aan:

R. Mooi, Heerenstraat 107, Leiden.

Een tabakspijp aan:

J. G. Slierendrecht, v. d. Wateringelaan 28, Voorburg; S. P. Loovens, Bakkerkorffstraat 8a, Leiden; E. Heusinkoeld, Noorduinstaat 40, Honselersdijk; P. Meurs, Schalkburgerstraat 368, Den Haag; J. Versloot, Jan van Houtstraat 36, Den Haag.

Een flacon eau de cologne aan:

H. van Stipriaan-Luiscus, Tomatenstr. 118, Den Haag; J. Verheul, winkelier, 149, Benthuisen; J. H. Hinlopen, Gouwestraat 58, Den Haag; J. Brouwer, Vaalrivierstraat 123, Den Haag; R. Wijnman-Cohen, Noordeinde 40, Den Haag; A. Rozeboom, Wateringelaan 41, Den Haag; J. Prins, Pompstraat 1, Den Haag; J. de Jong, Vinkestraat 1, Den Haag.

Een vlinderschilderijtje aan:

Mr. Monsjon, Valkenboschplein 19, Den Haag; L. Driebergen, Laan v. Meerdervoort 820, Den Haag.

Een kistje sigaren aan:

J. Zwart, Amalia van Solmsstraat 29, Honselersdijk; Fam. Hierck, Scheepersstraat 28, Den Haag.

Een presenteerblad aan:

A. Koot, Hooge Morsch 15, Oegstgeest; P. Stoebzer-v. Gulick, Suezkade 66, Den Haag.

Een aquarium aan:

D. van Driel, Zijde 52, Moercapele.

Een damesportemonnaie aan:

M. Bartelds, Carpentierstraat 157, Den Haag; R. Reijmer, Tienhovenschelaan 46, Den Haag; M. Vervloed, Hekkelaan 89, Den Haag; M. Koppenol, v. Egmondestraat 7, Voorburg.

Een luxe-klokje aan:

J. M. Coenraads, Valkenboschlaan 69, Den Haag; N. Scheltema, Heerenstaat 20, Voorburg; A. J. Roos, Roerstraat 5, Scheveningen.

J. M. Aalbersberg, Mare 44, Leiden; A. Meybeurs, Julianastraat 84, Wateringen; J. Stikkelorum, Oranjestraat 40, Leiden; W. A. Smits, Kloosterstraat 3, Naarden; S. H. v. Leeuwen, v. d. Wateringelaan 10b, Voorburg; L. Valk, Oude Singel 46, Leiden; A. v. d. Ven, Verhagen Mettmanik 34, Rijswijk; C. Jansen, Rijnzichtweg 29, Oegstgeest; H. Bezemer, Vijzelstraat 151, Scheveningen; L. H. v. Roosmalen Jr., v. Boetzelaerlaan 109, Den Haag; W. G. v. d. Lee, 2e v. Blankenburgstraat 171, Den Haag; J. Zwaan, Valkenburgerweg 17, Rijnsburg.

Een nest aschbakjes aan:

E. Holtmark van Dijkhof, Thomsonpl. 2, Den Haag.

Een taartschip aan:

P. Marks, Hooigracht 94, Leiden; J. Ouderkerk, Lijsterbesplein 10, Den Haag; A. Ros, Neptunusstraat 49, Scheveningen.

Een doos postpapier aan:

T. Pieters, Maaswijkstraat 126, Scheveningen; J. H. Helge, Fahrenheitstraat 62A, Den Haag; C. J. Kuiper, Koudekerk a. d. Rijn.

ZULLEN DEZER DAGEN AAN DE WINNAARS VERZONDEN WORDEN.

